

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

Journal of Interdisciplinary Social Development

ปีที่ 1 ฉบับที่ 5 (กันยายน - ตุลาคม 2566)

Vol 1 No.5 (July - August 2023)

ISSN : 2822-1060 (Online)

📖 วัตถุประสงค์

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม เป็นวารสารในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย บทความวิชาการ บทความปริทัศน์ บทความหนังสือ แก่นักวิชาการ นักวิจัย คณาจารย์ นักศึกษาทุกระดับ และผู้สนใจทั่วไป ในมิติทางด้านศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณี ท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บทความที่ได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) อย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน พิจารณาตีพิมพ์บทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร อย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร

ทัศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา

กำหนดออกวารสารปีละ 6 ฉบับ เป็นราย 2 เดือน

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - กุมภาพันธ์ (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 28 กุมภาพันธ์)

ฉบับที่ 2 เดือน มีนาคม - เมษายน (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 เมษายน)

ฉบับที่ 3 เดือน พฤษภาคม - มิถุนายน (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 มิถุนายน)

ฉบับที่ 4 เดือนกรกฎาคม – สิงหาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 สิงหาคม)

ฉบับที่ 5 เดือนกันยายน – ตุลาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 ตุลาคม)

ฉบับที่ 6 เดือน พฤศจิกายน – ธันวาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 ธันวาคม)

เจ้าของ

สถาบันส่งเสริมและพัฒนาวิชาการดีออกเตอร์เกซ เลขที่ 1 หมู่ที่ 12 ตำบลเหล่าต่างคำ

อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย 43120 โทร 061-0186156, 082-9356452

E-mail : journalsocialdevelopment@gmail.com

ที่ปรึกษา

รศ.ดร.สัญญา เคนาภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail: zumsa_17@hotmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9833-4759>

Google Scholar: <https://scholar.google.com/citations?user=Ex2SJ-8AAAAJ&hl=th>

บรรณาธิการ

ดร.เกษภา ผาทอง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

กองบรรณาธิการ

พระมหาบุญเลิศ อินทปญฺโญ, ศาสตราจารย์ ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร. บุญทัน ดอกไธสง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร. ชีรภัทร์ เสรีรังสรรค์

มหาวิทยาลัยรังสิต

รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร.ธโสธร ตูทองคำ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

รองศาสตราจารย์ ดร.ประภาส ปิ่นตบแต่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วินิจ ฝาเจริญ

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ดำเนิน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรีเสด็จ กองแกน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ดร.สมพงษ์ เกษานุช

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

ดร.ประภาส แก้วเกตุพงษ์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

พระมหาจันทน์ ผมไผ่, ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ดร.ภูษิต ปุณรัตน์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ดร.เรียงดาว ทวะชาติ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พระนัสชนะ ส่างช้าง, ดร.

นักวิชาการอิสระ

พระมหาฐิติวัตร หมั่นกิจ, ดร.

นักวิชาการอิสระ

พระครูธรรมศุต, ดร.

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

☞ **ผู้ช่วยกองบรรณาธิการ**

พิชญ์ ศรีพรรณ

สถาบันส่งเสริมและพัฒนาวิชาการต๋อเกอ์เกอ

☞ **ฝ่ายประสานงานและจัดการ**

วรรณภา บุปผาโสภ

โทร.061-0186156, Line ID: Ketsada11

e-mail: ketsada.iadp@gmail.com

☞ **ฝ่ายกฎหมาย**

นายชัยวิทย์ ฤทธิพิชัยวัฒน์

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

☞ **พิสูจน์อักษร**

สมศักดิ์ พะปะเสน

โรงเรียนพระเทพบัณฑิตวิทยานุสรณ์ จังหวัดหนองคาย

☞ **ออกแบบปก**

นายสุริยาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

นักวิชาการอิสระ

👉 จัดรูปเล่ม

นายสมศักดิ์ พะปะเสน

โรงเรียนพระเทพบัณฑิตวิทยานุสรณ์ จังหวัดหนองคาย

👉 พิมพ์ที่

ศูนย์เรียนรู้การผลิตและจัดการธุรกิจสิ่งพิมพ์ดิจิทัล มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ เลขที่ 1 หมู่ 20 ถนนพหลโยธิน ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 13180 โทรศัพท์ 0 2529 0574 7, 0 2909 1633 www.vru.ac.th

บทบรรณาธิการ

วารสารฉบับนี้เป็นปีที่ 1 ฉบับที่ 5 (กันยายน - ตุลาคม) ปีพุทธศักราช 2566 บทความที่ได้รับการคัดเลือกให้เผยแพร่ในวารสารฉบับนี้ มีเนื้อหาสาระของบทความที่หลากหลาย มีจำนวนบทความทั้งหมด จำนวน 5 เรื่อง เป็นบทความวิจัย จำนวน 2 เรื่อง บทความวิชาการ จำนวน 3 เรื่อง วารสารกำลังพัฒนาปรับปรุงรูปแบบและประเด็นหลักของวารสารเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล TCI เพื่อรองรับการประเมินจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index-TCI) และเพื่อให้คุณภาพของบทความเป็นไปตามเงื่อนไข และกติกาสากล จึงเปิดโอกาสให้นักวิชาการ นักวิจัยและนักศึกษาระดับทุกระดับ ได้เผยแพร่บทความทางวิชาการ บทความวิจัย บทความปริทัศน์ และบทวิจารณ์หนังสือ ซึ่งกองบรรณาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการเชิงหลักการเผยแพร่บทความตามเกณฑ์สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาทุกประการ

กองบรรณาธิการวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม ขอขอบคุณท่านผู้เขียน ท่านสมาชิก และท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจและไว้วางใจวารสารของเราเป็นอย่างดีตลอดมาและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความที่ได้เลือกสรรมาตีพิมพ์มีประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน บรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาอ่านและแนะนำการปรับแก้บทความวิจัยให้มีคุณภาพทางวิชาการยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้กองบรรณาธิการหวังอย่างยิ่งว่าเนื้อหาในวารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านบ้างตามสมควร หากผู้อ่านจะมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวารสารนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กองบรรณาธิการขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดียิ่ง

สารบัญ

บรรณาธิการ	(ก)
บทบรรณาธิการ	(ข)
สารบัญ	(ช)
นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลใน จังหวัดอุดรธานี	1-13
INNOVATION TO IMPROVE COMMUNITY QUALITY OF LIFE ACCORDIONG TO KHOK NONG NA MODEL NEW THEORY IN UDON THANI PROVINCE	
บุญเพ็ง สิทธิวงษา	
การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านส่งผลต่อการบริหารความ ขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์	14-28
OPERATION ON THE ROLE OF VILLAGE COMMITTEE AFFECTING THE CONFLICT MANAGEMENT IN AREA NA KHU SUB-DISTRICT OF NA KHU DISTRICT IN KALASIN PROVINCE	
दनัย ลามคำ	
พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ	29-38
TOURIST BEHAVIOR AND NATIONAL DEVELOPMENT	
บุญเพ็ง สิทธิวงษา	
นโยบายพรรคการเมืองต่อกลุ่มเพศหลากหลาย	39-53
POLITICAL PARTY POLICIES TOWARDS DIVERSE GENDER GROUPS	
ชินเนนทร์ พวงพันธ์	
นายทุนกับปัญหาการทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอด	54-66
Capitalists and the problem of land blindness	
สกุล กรำธาดา และ พีรพล สิมมา	
คำแนะนำสำหรับผู้เขียน	67-90

นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนา โมเดลในจังหวัดอุดรธานี*

INNOVATION TO IMPROVE COMMUNITY QUALITY OF LIFE ACCORDIONG TO KHOK NONG NA MODEL NEW THEORY IN UDON THANI PROVINCE

บุญเพ็ง สิทธิวงษา

Boonpeng Sittivongsa

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Faculty of Social Sciences and Humanities, Northeastern University, Thailand

Corresponding author E-mail: boonpeng.sit@neu.ac.th

Received 20 September 2023; Revised 2 October 2023; Accepted 27 October 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีเหตุผล 1) เพื่อศึกษานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี การวิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานกับกลุ่มตัวอย่าง 400 คน และสัมภาษณ์ 10 คน ข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้สถิติพรรณนาและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา

Citation:

* บุญเพ็ง สิทธิวงษา. (2566). นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาลังคม, 1(5), 1-13.

Boonpeng Sittivongsa. (2023). Innovation to Improve Community Quality of Life Accordiong to Khok Nong Na Model New Theory in Udon Thani Province. Journal of Interdisciplinary Social Development, 1(5), 1-13.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2023.12>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

ผลการวิจัยพบว่า

1. นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานีตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.07, S.D.=.38$) โดยเรียงลำดับด้านมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านสร้างเสริมสื่อและประชาสัมพันธ์ ($\bar{x}=3.11, S.D.=.37$) ด้านการประสานงานร่วมกัน ($\bar{x}=3.08, S.D.=.17$) และด้านการส่งเสริมภูมิปัญญาชาวบ้าน ($\bar{x}=3.02, S.D.=.69$) ตามลำดับ

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลัก ทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี โดยรวมทุกด้าน พบว่า ด้านความช่วยเหลือจากภาคีเครือข่าย (X_3) ด้านความช่วยเหลือจากการท่องเที่ยว (X_6) มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .425, .375 ตามลำดับ

3. ควรมีการประสานงานกับงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการอย่างเป็นใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาบูรณาการกับนวัตกรรมทั้งหน่วยงานท้องถิ่นนำเทคโนโลยีสื่อ ประชาสัมพันธ์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่ หน่วยงานภาครัฐควรนำสื่อสารประชาสัมพันธ์เพื่อให้เกิดการพัฒนา โดยการสร้างช่องทางพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: นวัตกรรม, คุณภาพชีวิต, โคกหนองนาโมเดล

Abstract

This research makes sense 1) to study innovations to develop community quality of life according to the new theory of Khok Nong Na Model, 2) to study factors influencing innovations to develop community quality of life according to the principles of new theory, Khok Nong Na Model, and 3) to study guidelines for innovation to develop quality of life. Community according to the new Khok Nong Na Model theory in Udon Thani Province he research used mixed methods research with a sample of 400 people and 10 interviews. Quantitative data were obtained using descriptive statistics and multiple regression analysis Data from in-depth interviews using content analysis.

The results showed that

1. Innovation to develop community quality of life according to the new theory of Khok Nong Na Model in Udon Thani Province, dependent variable Overall every aspect is at a moderate level ($\bar{x}=3.07, S.D.=.38$) arranged in descending order as follows: In terms of promoting media and public relations ($\bar{x}=3.11, S.D.=.37$), in coordination ($\bar{x}=3.08, S.D.=.17$), and in promoting folk wisdom ($\bar{x}=3.02, S.D.=.69$), respectively.

2. Factors influencing innovation to develop community quality of life according to the principles New Theory Khok Nong Na Model in Udon Thani Province Overall, it was found that the help from network partners (X3) and the help from tourism (X6) had coefficients of the predictors in the raw score (b) equal to .425, .375, respectively.

3. There should be coordination with other related works in order to use local wisdom to integrate with innovations from both local agencies and media technology. Public relations for improving the quality of life of communities according to new theories Government agencies should use public relations communications to create development. By creating a channel to effectively develop the quality of life of the community according to the new theory of Khok Nong Na Model.

Keywords: Innovation, Quality of life, Khok Nong Na Model

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ต้องการพัฒนาจึงทำให้โครงสร้างของประเทศยังคงต้องมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงเพื่อความจำเป็นจะต้องปรับตัวอย่างต่อเนื่อง ทั้งในด้านเกษตรกรรม ด้านอุตสาหกรรม ด้านคมนาคมขนส่ง ด้านพลังงาน ด้านการศึกษา ด้านอสังหาริมทรัพย์ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น ทำให้ในระบบเศรษฐกิจด้านการเกษตรจึงมีบทบาทอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยเงินทุนเป็นจำนวนมาก ซึ่งแหล่งเงินทุนที่สำคัญ

ของประเทศมีอยู่ 2 แหล่งด้วยกัน คือแหล่งเงินทุนภายในประเทศและแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ การพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศจะได้อาจจากการกู้ยืม ซึ่งจะทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศขาดเสถียรภาพ (กมลมาลย์ วิรัตน์เศรษฐสิน และคณะ, 2553) จากสถานการณ์ในปัจจุบันการทำการเกษตรได้รับผลกระทบทั้งในด้านสภาพแวดล้อมจากภัยธรรมชาติทุก ๆ ด้านย่อมมีผลกระทบต่อผลผลิตทำให้รายได้จากการขายผลผลิตไม่แน่นอนและไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ราคาพืชทางการเกษตรขายไม่ได้ตามที่คาดหวังหรือคาดการณ์ตามที่นโยบายรัฐบาลสนับสนุนทางการเกษตรแต่ยังไม่ทั่วถึง โดยอาจมีความรู้ ในการทำการเกษตรไม่ดีพอ จึงทำให้ประสิทธิภาพในการผลิตลดต่ำลง ถึงแม้ภาครัฐจะมีโครงการ ช่วยเหลือเกษตรกรในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องก็ตาม (दनัย จันทรเจ้าฉาย, 2552)

เกษตรกรรมเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับชีวิตคนไทยมาอย่างยาวนาน นับตั้งแต่ยุค Thailand 1.0 จนปัจจุบันยุค Thailand 4.0 นับได้ว่าเป็นยุคของเกษตรอัจฉริยะ ทั้งด้านเทคนิคและกระบวนการ โดยมีการนำเทคโนโลยีเข้ามาปรับใช้ในการเกษตรเป็น วิสัยทัศน์เชิงนโยบายที่เปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบของเศรษฐกิจที่มีการขับเคลื่อนด้วยวิธีการ ผสมผสานด้วยนวัตกรรม แต่ตามแผนยุทธศาสตร์ชาติที่ว่าด้วยเรื่องเกษตรกรรมแบบผสมผสาน ด้วยนวัตกรรมที่มีการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาปรับเปลี่ยนและมีการประยุกต์ใช้ในการ พัฒนาในการเกษตร โดยอาศัยเครือข่ายที่มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่เกษตรกร เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลได้อย่างสะดวก และยังสามารถใช้ประโยชน์จากนวัตกรรมเทคโนโลยีที่มีความคุ้มค่าในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทั้งยังนำนวัตกรรมมาปรับใช้ในการเอื้อให้เกิดประโยชน์ ด้านการเกษตรแบบผสมผสานที่มีความหลากหลายในแต่ละกระบวนการอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

ปัจจุบันเทคโนโลยีมีความก้าวหน้าและทันสมัยอย่างมากเป็นที่ยอมรับเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดสื่อทางการเกษตรจึงมีความหลากหลายรูปแบบ เช่น สื่อนิทรรศการโมเดลจำลอง สื่อ วิทยุ สื่ออินโฟกราฟฟิค แต่ในหลักความเป็นจริงตรงกันข้ามการเรียนรู้ทางการเกษตรยังไม่ได้ ได้รับความนิยมนักเท่าที่ควรในยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งอาจมองได้ว่าเทคโนโลยีนั้นเป็นสื่อที่มีความ เหมาะสมแก่กระบวนการ นำมาปรับใช้ทั้งนี้เพื่อเพิ่มผลผลิตและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาปรับใช้ในการทำ การเกษตร เช่น เกษตรทฤษฎีใหม่หรือเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางพระราชดำริ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ทรงพระราชทานแก่ราษฎร ทั้งนี้เพื่อช่วยในการทำ การเกษตรของประชาชน โดยเฉพาะหนึ่งในโครงการที่พระองค์ทรงพระราชทานในการแก้ไข

ปัญหาความทุกข์ร้อนของราษฎร ได้แก่ โคกหนองนาโมเดล นั้น ถือได้ว่าเป็นโครงการในพระราชดำริในการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงด้วยวิธีการและกลยุทธ์ด้านการบริหารน้ำและพื้นที่เกษตรกรรม เพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของเกษตรกรและฝึกให้ชาวบ้านได้ช่วยเหลือพึ่งพาตนเองทั้งให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและมีพื้นฐานของชีวิตที่มีความมั่นคง มีความอยู่ดี กินดี มีสุขและยั่งยืน (มูลนิธิชัยพัฒนา, 2550)

จังหวัดอุดรธานีเป็นพื้นที่ที่มีประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 90 เป็นพื้นที่ทำการเกษตรเป็น อาชีพหลักตามลักษณะของภูมิประเทศและมีการประยุกต์วิธีการทำการเกษตรที่มีความหลากหลาย แต่ไม่สามารถประสบความสำเร็จได้แนวทางเลือกยุทธศาสตร์ที่ตอบสนองความต้องการของเกษตรกรในจังหวัดอุดรธานีจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในรูปแบบของโคกหนองนาโมเดลมาปรับใช้ในพื้นที่เกษตรเพื่อสร้างระบบการผลิตในการพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืน การนำโคกหนองนาโมเดลมาปรับใช้เพื่อการกักเก็บน้ำฝนที่ตกลงมาในพื้นที่โดยอาศัยการจัดการที่ดินที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ด้วยการปรับพื้นที่เป็นโคกหนองนา และนา ร่วมกันในการปลูกป่า 3 อย่าง ประโยชน์ 4 อย่าง เกษตรกรในพื้นที่จังหวัดอุดรธานียังขาดความรู้ในการประยุกต์ใช้นวัตกรรมในการ ทำเกษตรแบบโคกหนองนาโมเดลอย่างมากในรูปแบบการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างชัดเจน เกษตรกรส่วนใหญ่ยังมีความปัญหาในการดำรงชีวิตที่มีการพัฒนาไปสู่โลกาภิวัตน์มากกับการเปลี่ยนแปลงของระบบกลไกทางการบริหารประเทศในปัจจุบัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี วิถีชีวิตกับการประยุกต์ใช้นวัตกรรมโดยการนำมาเชื่อมโยงกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยผู้วิจัยเลือกศึกษาการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต ชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ผู้วิจัยอาศัยอยู่และมีความคุ้นเคยกับวิถีชีวิตชุมชน โดยใช้หลักคำถามในการวิจัยว่าปัจจัยที่มีอิทธิพล มีอะไรบ้าง มีการประยุกต์ใช้นวัตกรรมที่สอดคล้องกับแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหรือไม่อย่างไร ผลการศึกษา ครั้งนี้จะทำให้เห็นคุณภาพวิถีชีวิตการประยุกต์ใช้นวัตกรรมกับปัจจัยที่มีอิทธิพล ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล ในจังหวัดอุดรธานีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล ในจังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่ โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคก หนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสมผสาน โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจและวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสรุปให้เห็นถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี ที่ระดับความเชื่อมั่น 89% และจำนวนทั้งหมดนี้ได้มาจากการเลือกสุ่มแบบหลายขั้นตอน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตจังหวัดอุดรธานี ทั้งหมด จำนวน 1,117,988 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตจังหวัดอุดรธานีที่ จำนวน 400 คน

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยการสัมภาษณ์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ได้จากการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พิจารณาจากความสามารถในการให้ความรู้และประสบการณ์ประกอบด้วยพิจารณา คัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สามารถให้ข้อมูลองค์ความรู้ความเป็นมา สภาพปัจจุบันเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี โดยแยกเป็น 1 กลุ่ม จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ใช้สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ และแบบสัมภาษณ์ใช้สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถาม

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองและผู้ช่วยวิจัยซึ่งผู้วิจัยขอความร่วมมือจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตจังหวัดอุดรธานีก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์การวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นตอนและวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วนแก่ผู้ช่วยวิจัย

2) การขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม และทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล จากประชากรกลุ่มตัวอย่าง

3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลนำเสนอผู้นำชุมชนแต่ละชุมชนเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

4) แจกจ่ายและเก็บแบบสอบถามจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง

5) รับแบบสอบถามกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยดำเนินการ เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยในลักษณะการวิจัยเอกสาร ได้แก่ ส่วนที่เป็นคำอธิบายจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เป็นแนวคิดทฤษฎีรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยประสานงาน เพื่อขออนุญาตกลุ่มผู้ให้ข้อมูลทางโทรศัพท์แล้วเดินทางไปตามวันเวลาที่นัดหมาย ก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยแนะนำตนเอง สร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกสัมภาษณ์แจ้งวัตถุประสงค์การของการสัมภาษณ์แล้ว ดำเนินการสัมภาษณ์จำนวน 10 คน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามหลังจากที่ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการนำเสนอเป็นตารางใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ประกอบการอภิปรายผล

2) การวิเคราะห์ข้อมูลวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณโดยใช้วิธีการคัดเลือกตัวแปรแบบเป็นลำดับขั้น ประกอบการอภิปรายผล

3) การวิเคราะห์ข้อมูลวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยคัดเลือกและจำแนกข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลให้เป็นระบบจัดทำบรรณานุกรณข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปเขียนเป็นรายงานตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์

1) การวิเคราะห์เอกสาร หนังสือ ตำรา โดยการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี

2) วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญมาเป็นกรอบแนวคิดในแนวทางการพัฒนานวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี

ผลการวิจัย

1. นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานีตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.07, S.D.=38$) โดยเรียงลำดับด้านมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านสร้างเสริมสื่อและประชาสัมพันธ์ ($\bar{x}=3.11, S.D.=.37$) ด้านการประสานงานร่วมกัน ($\bar{x}=3.08, S.D.=.17$) และด้านการส่งเสริมภูมิปัญญาชาวบ้าน ($\bar{x}=3.02, S.D.=69$) ตามลำดับ

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลัก ทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี โดยรวมทุกด้าน พบว่า ด้านความช่วยเหลือจากภาคีเครือข่าย (X_3) ด้านความช่วยเหลือจากการท่องเที่ยว (X_6) มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .425, .375 ตามลำดับ

3. ควรมีการประสานงานกับงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการอย่างเป็นใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาบูรณาการกับนวัตกรรมทั้งหน่วยงานท้องถิ่นนำเทคโนโลยีสื่อ ประชาสัมพันธ์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่ หน่วยงานภาครัฐควรนำสื่อสารประชาสัมพันธ์เพื่อให้เกิดการพัฒนา โดยการสร้างช่องทางพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลอย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานีตัวแปรตาม โดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.07, S.D.=.38$) โดยเรียงลำดับด้านมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านสร้างเสริมสื่อและประชาสัมพันธ์ ($\bar{x}=3.11, S.D.=.37$) ด้านการประสานงานร่วมกัน ($\bar{x}=3.08, S.D.=.17$) และด้านการส่งเสริมภูมิปัญญาชาวบ้าน ($\bar{x}=3.02, S.D.=.69$) ตามลำดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของนิธิพัฒน์ชารี (2562) การศึกษาการประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่ของเกษตรกรจังหวัดสกลนคร เพชรบุรีและฉะเชิงเทรา. ผู้วิจัยได้พัฒนาและสร้างแนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์และคำถามในการวิจัยรวมทั้งกรอบแนวคิดในการศึกษาเป็นพื้นฐาน โดยทำการกำหนดประเด็นต่าง ๆ ของคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่จะตอบคำถามของการวิจัยในครั้งนี้รวมถึงข้อ จากดในการพัฒนาการเกษตรแบบทฤษฎีใหม่ที่ต้องมีการเพิ่มพูนความรู้ศึกษาหาแนวทางการเกษตรที่มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ควบคู่เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาพื้นที่เกษตรทฤษฎีใหม่ได้อย่างยั่งยืน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลัก ทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลในจังหวัดอุดรธานี โดยรวมทุกด้าน พบว่า ด้านความช่วยเหลือจากภาคีเครือข่าย (X_3) ด้านความช่วยเหลือจากการท่องเที่ยว (X_6) มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .425, .375 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิศรุตฯ ทองแกมแก้ว และชนินทร์ จักร ภพโยธิน (2559) การเกษตรทฤษฎีใหม่ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในฐานะตัวแปร

กำกับ ระหว่างนโยบายรัฐกับการแก้ปัญหาวิกฤตยางพาราภาคใต้. ผลการศึกษาพบว่า

- 1) นโยบายรัฐไม่มี อิทธิพลต่อการแก้วิกฤตยางพาราภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญ ($\beta = .060$, NS)
- 2) การเกษตรทฤษฎีใหม่มีอิทธิพลต่อการแก้วิกฤตยางพาราภาคใต้ โดยมีความสัมพันธ์ สอดคล้องในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ ($\beta = .160$, p)

ควรมีการประสานงานกับงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการอย่างเป็นใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้ามาบูรณาการกับนวัตกรรมทั้งหน่วยงานท้องถิ่นนำเทคโนโลยีสื่อ ประชาสัมพันธ์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่ หน่วยงานภาครัฐควรนำสื่อสารประชาสัมพันธ์เพื่อให้เกิดการพัฒนา โดยการสร้างช่องทางพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญตา มูลขารี และคณะ (2562) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ของเกษตรกรอำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด. ผลการศึกษาพบว่า 1) เกษตรกร มีอายุเฉลี่ย 53.57 ปีจบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 3.95 มีจำนวนแรงงานในภาคการเกษตรเฉลี่ยครัวเรือนละ 2.53 คน เกษตรกรทั้งหมดมีการถือครองที่ดินเป็นของตนเอง เฉลี่ย 11.46 ไร่ มีรายได้ภาคการเกษตร เฉลี่ย 46,000 บาท ต่อปี และมีรายได้ต่อปี เฉลี่ย 82,798 บาทต่อปี 2) การทำเกษตรทฤษฎีใหม่ของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรร้อยละ 94.9 สามารถทำการเลี้ยงปลาและสัตว์น้ำอื่นๆ ในสระเพื่อบริโภคและสร้างรายได้ มีการจัดสรรพื้นที่ ประมาณร้อยละ 30 เพื่อปลูกข้าว ร้อยละ 96.3 สามารถแบ่งพื้นที่เพื่อเป็นแหล่งน้ำที่ใช้ในพื้นที่ทำการเกษตร

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล ซึ่งการให้นำนวัตกรรมเข้ามาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตของประชาชนในปัจจุบันมากขึ้น และมีบทบาทอย่างมากในการสร้างรายได้ของประชาชน ส่วนข้อเสนอแนะในการวิจัยประกอบด้วย

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ประกอบด้วย

1.1 การประสานงานร่วมกันควรมีการประสานงานโดยใช้เวทีประชาพิจารณ์แบบสร้างสรรค์นำเสนอประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และมีการประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งภาครัฐและภาคีเครือข่ายต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การส่งเสริมภูมิปัญญาชาวบ้านควรมีการไปปฏิบัติอย่างมีแบบแผนโครงสร้างการประเมินติดตามการทำงานร่วมกันระหว่างภาคีเครือข่ายต่าง ๆ ในกลุ่มที่จะนำมาเป็นตัวอย่างการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ประกอบด้วย

2.1 รมรณรงค์ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจแผนโครงสร้างในการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลร่วมกันมีแนวทางการปฏิบัติแบบมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ควรให้บุคลากรเจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มีส่วนร่วมในการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพโดยอาศัยยึดหลักการและวิธีการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป ประกอบด้วย

3.1 ควรศึกษาในเชิงลึกโดยการสัมภาษณ์ถึงรูปแบบวิธีการ และนำแบบแผนโครงสร้างที่ชัดเจนประกอบกับการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนมาประยุกต์ใช้ในการรณรงค์เรื่องการประยุกต์ใช้นวัตกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดลอย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 ควรศึกษาในการนำนโยบายเกี่ยวกับนวัตกรรมของภาครัฐเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนตามหลักทฤษฎีใหม่โคกหนองนาโมเดล โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนและองค์กรท้องถิ่น หน่วยงานภาครัฐ ภาคีเครือข่ายต่าง ๆ ตามนโยบายที่ภาครัฐกำหนดให้มากในครั้งต่อไปในเขตพื้นที่อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากหลายท่านที่ได้ เคารพค้อยเหลือและให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่ถูกต้องเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการลงพื้นที่วิจัยของประชาชนในเขตจังหวัดอุดรธานี ที่ได้กรุณาให้ข้อมูล คำปรึกษา แนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของปัญหาเพื่อให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งผู้ศึกษามีความรู้สึกรับรู้ ในความกรุณาและการเสียสละเวลาของท่านเป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

เอกสารอ้างอิง

- กิริติ ยศยั้ง. (2552). องค์การแห่งนวัตกรรม แนวคิดและกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. (2551). เอกสารประกอบการบรรยายโครงการพัฒนาการเกษตรตามแนวทฤษฎี. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
- กมลมาลย์ วรรณเศรษฐสิน และธาดา วิมลวัตรเวที. (2553). การพัฒนารูปแบบการอบรมตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงต่อการดำเนินชีวิตของนิสิตคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ขวัญตา มุลซารีและคณะ. (2562). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำเกษตรทฤษฎีใหม่ของเกษตรกรอำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด. วารสารแก่นเกษตร, 47(1), 1059- 1064.
- दनัย จันทรเจ้าฉาย. (2552). “White Ocean Strategy กลยุทธ์น้ำใสใจขาว.” กรุงเทพมหานคร: ดีเอ็มจี.
- นิธิพัฒน์ชารี. (2562). การศึกษาการประยุกต์ใช้เกษตรทฤษฎีใหม่ของเกษตรกรจังหวัดสกลนคร เพชรบุรีและฉะเชิงเทรา. ใน วิทยานิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พยัต วุฒิรงค์. (2555). การจัดการนวัตกรรม: จากแนวคิดสู่การปฏิบัติที่เป็นเลิศ. กรุงเทพมหานคร: วี. พรีน.
- ภรณ์ ต่างวิวัฒน์. (2558). สื่อบุคคลเพื่อการสื่อสารในการส่งเสริมและพัฒนาการเกษตรในการสื่อสารเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาการเกษตร หน่วยที่ 6-10 (น.6(1)-6(75)). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- มูลนิธิชัยพัฒนา. (2550). เศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่. เรียกใช้เมื่อ 20 กรกฎาคม 2566 จาก <http://www.chaipat.or.th>.
- วิฑูรย์ เลี่ยนจำรูญ. (2554). ปฏิรูปเกษตรกรรมเพื่อความมั่นคงทางอาหาร: บทวิเคราะห์และปฏิบัติทางการเกษตร. นนทบุรี: พิมพ์ดี.
- วิศรุตฯ ทองแก้ว และชนินทร์จักรภพโยธิน. (2559). การเกษตรทฤษฎีใหม่ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในฐานะตัวแปรกำกับระหว่างนโยบายรัฐกับการแก้ปัญหาวิกฤตทางพาราภาคใต้. วารสารวิจัยเพื่อพัฒนาสังคมและชุมชนมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 3(3), 128-148.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). ร่างยุทธศาสตร์ชาติ
ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579). เรียกใช้เมื่อ 20 กรกฎาคม 2566, จาก
www.nesdb.go.th/download/document/SAC/NS_Draftplan-Aug2017.pdf
Tidd, J., & Bessant, J. (2013). Managing innovation: Integrating technological,
market and organizational change. 5th ed. Chichester: John Wiley and
Sons.

การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านส่งผลต่อการบริหาร
ความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์*
OPERATION ON THE ROLE OF VILLAGE COMMITTEE AFFECTING THE
CONFLICT MANAGEMENT IN AREA NA KHU SUB-DISTRICT
OF NA KHU DISTRICT IN KALASIN PROVINCE

ดนัย ลามคำ

Danai Lamkham

วิทยาลัยพณิชยบัณฑิต

Pitchayabundit College, Thailand

Corresponding author E-mail: namedanai@gmail.com

Received 27 September 2023; Revised 5 October 2023; Accepted 27 October 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก1) เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ 2) เพื่อเปรียบเทียบบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นคณะกรรมการหมู่บ้าน จำนวน 188 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามประกอบไปด้วย 3 ส่วน และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test

* ดนัย ลามคำ. (2566). การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านส่งผลต่อการบริหาร

ความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 1(5), 14-28.

Danai Lamkham. (2023). Operation on the Role of Village Committee Affecting the Conflict Management in Area Na Khu Sub-District of Na Khu District In Kalasin Province. Journal of Interdisciplinary Social Development, 1(5), 14-28.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2023.13>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

ผลการวิจัยพบว่า

1. การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.72$, S.D.= .97) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาหมู่บ้าน ($\bar{X}=4.15$, S.D.= .83) และรองลงมา คือการประสานจัดทำโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้านร่วมกับคณะทำงานด้านต่างๆ เพื่อดำเนินการหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น ภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ($\bar{X}= 4.03$, S.D.= .83) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ จัดการตามหมายสั่งให้ค้นหรือให้ยึดของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ($\bar{X}= 2.56$, S.D.= 1.35)

2. การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่าเพศ และระดับการศึกษามีความแตกต่างกันกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 ส่วนอายุและประสบการณ์ทำงานไม่มีความแตกต่างกันกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์

3. แนวทางพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้าน ได้แก่การจัดให้มีการอบรมให้ความรู้ทั้งเรื่องการปฏิบัติหน้าที่ ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ และส่งเสริมให้คณะกรรมการหมู่บ้าน หาความรู้ หรือส่งเสริมให้มีการศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้คณะกรรมการมีความรู้ด้านกฎหมายที่เพิ่มขึ้นและสามารถปฏิบัติงานด้านต่างๆ ได้ดีขึ้น รวมทั้งการพัฒนาด้านการเป็นผู้นำ และด้านสังคมต่างๆ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในยุคปัจจุบัน

คำสำคัญ: การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้าน, การบริหารความขัดแย้ง, ประชาชน

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the performance of duty on the role of village committees and conflict management in the area of Nakhu Sub - District in Nakhu District of Kalasin committees with the gender, age, educational level and working experience in the area of Nakhu Sub-District in Nakhu District of Kalasin province and 3) to search the guidelines for development of the performance on duty by the role of village committees and conflict management in the area of Nakhu Sub-District in Nakhu District of Kalasin province . The purposive groups using for this study were 188 persons from village committees. The instruments using for this study were Questionnaires and the statistics using for data analysis included frequency, percentage, mean, and standard deviation. The hypothesis testing included t-test (Independent sample) and F-test (one way anova).

The results of findings were as follows :

1) For overall of performance on duty of village committees was in medium level. Considering on each aspect was founded that the aspect with the highest level was the following on the operation by developing plan for villages and the rest was coordinating on developing plan for villages with the others such as state section, individual section and local administrative organizations. But, the least level was management on the warrant of search from local officer.

2) The result of analysis on difference between various factors and performance on the role and duty of village committees in the area of Nakhu Sub-District in Nakhu District of Kalasin Province by dividing on gender and educational level was statistical significant difference at .06 level. But, the age and working experience were not different on performance of role and duty for

the village committees in the area of Nakhu Sub-District in Nakhu District of Kalasin Province.

3) Guidelines for development of duties according to the role of the village committee ie, providing training for knowledge on duty Laws related to authority and encourage the village committee to educate or encourage additional education so that the committee has more legal knowledge and can perform various tasks as well as developing leadership and various social aspects In order to keep up with the changing society in the present day.

Keywords: Performance on duty and role of village committees, Conflict management, People.

บทนำ

ความขัดแย้งของสังคมเป็นปัญหาสำคัญของสังคมมาเป็นเวลานานแล้ว และทวีความรุนแรงขยายวงกว้างจนกลายเป็นปัญหาสังคมโลก ปัจจุบันรัฐบาลไทยได้เล็งเห็นความสำคัญ และได้ดำเนินนโยบายแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในสังคม โดยถือว่าเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไข เพราะทำให้ราษฎรของประเทศต้องเสียค่าใช้จ่ายในชั้นศาล ไม่ว่าจะเป็นค่าเดินทางไปศาล ทำให้เสียเวลาในการประกอบอาชีพ รวมทั้งทำให้คดีที่ค้างอยู่ในศาลที่มีจำนวนมากอยู่แล้วนั้นยิ่งเพิ่มขึ้นทุกวันทำให้การตัดสินในชั้นศาลมีความล่าช้ายิ่งขึ้น (วนิดา ชนินthyทรวงศ์, 2557)

การสร้างความปลอดภัยของสังคมโดยรวมถือเป็นเงื่อนไขสำคัญที่สนับสนุนให้การดำเนินนโยบายเพื่อการพัฒนาประเทศและการปฏิรูปบรรลุลตามเป้าหมาย ซึ่งภายหลังการดำเนินนโยบายของรัฐบาลและคณะรักษาความสงบแห่งชาติในการสร้างความปลอดภัยของสังคมในช่วงปีหนึ่งทั้งการสร้างการรับรู้ความเข้าใจ การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศความปลอดภัยในระดับจังหวัด อำเภอ ท้องถิ่นการจัดเวทีเสวนาเพื่อแก้ไขปัญหาตามความต้องการของประชาชน การจัดการข้อร้องเรียนของศูนย์ดำรงธรรมการเยียวยา ดูแล และฟื้นฟูผู้ได้รับผลกระทบ ตลอดจนการดำเนินกิจกรรมร่วมกับศูนย์ปรองดองสมานฉันท์เพื่อ

การปฏิรูป ทำให้สถานการณ์ความขัดแย้งในสังคมที่สะสมมาก่อนที่รัฐบาลจะเข้าบริหารประเทศมีความคลี่คลาย ส่งสัญญาณเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ในช่วงปีที่ 2 รัฐบาลและคณะรักษาความสงบแห่งชาติจึงได้ดำเนินนโยบายสร้างความปรองดองสมานฉันท์อย่างต่อเนื่องจากการดำเนินการดังกล่าวทำให้ความขัดแย้งในสังคมลดลง สังคมไทยมีความสุขมากขึ้น ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสมครสมานสามัคคีนานาประเทศมีความเชื่อมั่นซึ่งสะท้อนได้จากรายงานการรวบรวมสถิติความสุขโลกประจำปี 2559 (World Happiness Report, 2016) ของสหประชาชาติ โดยปี 2559 ประเทศไทยมีความสุขอยู่ลำดับที่ 33 ของโลก ขยับขึ้นจากลำดับที่ 34 ในปี 2558 และอันดับที่ 36 ในปี 2556 และล่าสุดจากการจัดอันดับประเทศที่มีความทุกข์จากเศรษฐกิจน้อยที่สุดในโลก (Misery index) โดยสำนักข่าวบลูมเบิร์ก (Bloomberg) พบว่า ในปี 2559 ประเทศไทยเป็นอันดับ 1 ที่มีความทุกข์จากเศรษฐกิจน้อยที่สุดในโลก นอกจากนี้ ยังสะท้อนได้จากบทบาทของประเทศไทยในเวทีโลกการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น เนื่องมาจากที่รัฐบาลมุ่งมั่นขับเคลื่อน การดำเนินนโยบายสร้างความปรองดองสมานฉันท์อย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่ประเทศไทยบนพื้นฐานการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รายงานผลการดำเนินงานของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี

อำเภอนาคู เป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดกาฬสินธุ์ที่มีปัญหาเรื่องความขัดแย้งในหมู่บ้าน เนื่องจากมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ดังนั้นเพื่อจัดการความขัดแย้งในชุมชนและหมู่บ้านให้หมดไป อำเภอ นาคู จึงได้จัดตั้งศูนย์ดำรงธรรมอำเภอ และหมู่บ้านขึ้น ซึ่งตามโครงสร้างของคณะกรรมการหมู่บ้าน ที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ.2457 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2551 มาตรา 28 ตรี ในแต่ละหมู่บ้านจะมีคณะกรรมการหมู่บ้าน อย่างน้อยหมู่บ้านละ 12 คน

คณะกรรมการหมู่บ้าน (กม.) เป็นกลไกการทำงานทางสังคมที่มีมานาน มีรูปแบบการทำงานแบบบูรณาการเพื่อให้เกิดความสมดุลทางสังคมในการแก้ไขปัญหาทุกด้านของสังคมในระดับหมู่บ้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม ปัญหาความสงบเรียบร้อย และปัญหาความขัดแย้งในหมู่บ้าน โดยใช้กลไก ในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ดังนั้นหาก

บางส่วนยังไม่มีความรู้ ความเข้าใจในบทบาท อำนาจหน้าที่ของตน เป็นการแต่งตั้งจากส่วนราชการ ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ไม่ได้รับการอบรม ขาดแรงจูงใจ ขาดการสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินงาน มีองค์กรซ้ำซ้อนจากหน่วยงานอื่น ทำให้บทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้าน ไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควรจากรายงานผลการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานของคณะกรรมการหมู่บ้านของจังหวัดพิษณุโลกพบว่ามีปัญหาที่สอดคล้องตรงกันกับจังหวัดอื่นๆ คือ ปัญหาคณะกรรมการหมู่บ้านขาดความรู้ ความเข้าใจในบทบาท อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในการพัฒนาหมู่บ้าน ปัญหาการจัดทำแผนพัฒนาหมู่บ้านขาดความเป็นเอกภาพ และคณะกรรมการหมู่บ้านขาดความเข้าใจในการบริหารจัดการ ในการพัฒนาหมู่บ้านแบบบูรณาการร่วมกัน (กรมการปกครองจังหวัดพิษณุโลก, 2557)

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาและความสำคัญในประเด็นดังกล่าว จึงได้ศึกษาบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านในการบริหารความขัดแย้ง ตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อหาวิธีการ ขั้นตอน หรือการสร้างกระบวนการพัฒนาเพิ่มขีดความสามารถของคณะกรรมการหมู่บ้านในการพัฒนาหมู่บ้าน ตลอดจนการนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน และวางแผนในการปฏิบัติงานของศูนย์ดำรงธรรม อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์
2. เพื่อเปรียบเทียบบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน
3. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้าน และแนวทางการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่คณะกรรมการหมู่บ้านในตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ 14 หมู่บ้าน ซึ่งมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 188 คน ซึ่งเป็นกรรมการหมู่บ้านทั้งเพศชายและหญิงที่สามารถให้ข้อมูลได้

2. กลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มเป้าหมายได้แก่คณะกรรมการหมู่บ้านในเขตพื้นที่ตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ 14 หมู่บ้าน มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 188 คน

3. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกรรมการหมู่บ้าน ในเขตพื้นที่ตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของคณะกรรมการหมู่บ้าน ได้แก่ ข้อมูล เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ ตำแหน่ง ระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง ลักษณะเป็นแบบให้ตรวจสอบรายการ (Check - list)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน และการบริหารความขัดแย้งในเขตพื้นที่ตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์

ใช้การวัดตามเกณฑ์ Likert Scale มีลักษณะการวัดแบบมาตราวัดส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2548)

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ ในการปฏิบัติงานตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้าน เพื่อให้สามารถสนับสนุนการปฏิบัติงานของของคณะกรรมการหมู่บ้านให้ดียิ่งขึ้นเป็นคำถามแบบปลายเปิด

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (CONTENT VALIDITY) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหาจากเอกสารตำรา จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำแบบสอบถาม ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ที่มีวุฒิทางด้านรัฐศาสตร์ได้ตรวจสอบ ความถูกต้อง ครอบคลุม

ครบถ้วนของแบบสอบถามดังกล่าว แล้วปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม และนำแบบสอบถามไปทดสอบ (Try-Out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีการ วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ทดสอบการแจกแจงของข้อมูลหากข้อมูลแจกแจงแบบปกติใช้ Independent t-test และ One - Way ANOVA หากข้อมูลแจกแจงไม่ปกติ ใช้ Mann - Whitney signed rank test และ Kruskal - Wallis test

ผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง “การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านส่งผลต่อการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์” ผู้วิจัยพบประเด็นของผลการวิจัยที่สามารถนำมาเสนอเพื่อทำการสรุปผลการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 68.09 และเป็นเพศหญิง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 31.91 อายุอยู่ระหว่าง 50 – 59 ปี จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 47.87 มีสถานภาพสมรส 170 คน คิดเป็นร้อยละ 90.43 มีระดับการศึกษา ประถมศึกษา จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 51.06 อาชีพเกษตรกรรวม จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 72.87 มีตำแหน่งเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 51.60 และมีระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง 1-5 ปี จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 57.98
2. ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.72$, S.D.= .97) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่

การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาหมู่บ้าน ($\bar{x}=4.15$, S.D.= .83) และรองลงมา คือ การประสานจัดทำโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้านร่วมกับคณะทำงานด้านต่างๆ เพื่อดำเนินการหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น ภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ($\bar{x}=4.03$, S.D.= .83) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ จัดการตามคำสั่งให้ค้นหรือให้ยึดของเจ้า พนักงานท้องถิ่น ($\bar{x}= 2.56$, S.D.= 1.35) และแจ้งข่าวสารคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ของตน และพื้นที่ใกล้เคียงแก่ทางราชการ ($\bar{x}=2.63$, S.D.= 1.22) และจำแนกออกเป็นรายด้านดังนี้

2.1 ด้านอำนาจการโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.78$, S.D.= .86) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ข่าวสารสร้างความเข้าใจกับประชาชน ($\bar{x}= 3.92$, S.D.= 1.07) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่การจัดทำรายงานผลการดำเนินการของคณะทำงานในรอบปีว่ามีผลงานในเรื่องใดบ้าง ($\bar{x}= 3.63$, S.D.= .90)

2.2 ด้านการแผนพัฒนาหมู่บ้านโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.97$, S.D.= .83) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การประสานจัดทำโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้านร่วมกับคณะทำงานด้านต่างๆ เพื่อดำเนินการหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น ภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ($\bar{x}=4.03$, S.D.= .83) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่การรวบรวมและจัดทำข้อมูลต่างๆของหมู่บ้าน ($\bar{x}=3.82$, S.D.= .85)

2.3 ด้านการปกครองและรักษาความสงบเรียบร้อยโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.81$, S.D.= .99) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ดังนี้ 1. ยึดหลักกฎหมาย ความมีเหตุผล และสันติวิธี

2. ปฏิบัติตามเสียงข้างมาก รับฟังเสียงข้างน้อย 3. มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและสังคม 4. เสียสละและรับผิดชอบต่อส่วนรวม ($\bar{x}=4.00$, S.D.= .87) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การส่งเสริมดูแลให้ประชาชนปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับของหมู่บ้าน ($\bar{x}=3.66$, S.D.= .88)

2.4 ด้านส่งเสริมเศรษฐกิจโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.77$, S.D.= .94) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การพัฒนาและส่งเสริมการประกอบอาชีพ การผลิตและการตลาดเพื่อเสริมสร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในหมู่บ้าน ($\bar{x}=3.83$, S.D.= .91) ส่วนข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การส่งเสริมการดำเนินการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในหมู่บ้าน ($\bar{x}=3.68$, S.D.= .86)

2.5 ด้านสังคม สิ่งแวดล้อมและสาธารณสุขโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.79$, S.D.= .97) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ รวมถึงการจัดสวัสดิการต่างๆ ของหมู่บ้าน ($\bar{x}=3.86$, S.D.= .96) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการสาธารณสุข ($\bar{x}=3.61$, S.D.= 1.01)

2.6 ด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมโดยภาพรวมอยู่ในมีระดับการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.67$, S.D.= .97) ได้แก่ การส่งเสริมการศึกษา ศาสนา การบำรุงรักษาศิลปวัฒนธรรม และจารีตประเพณี ($\bar{x}=3.72$, S.D.= 1.01)

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

ตัวแปร	df	$\bar{x}$	f	P-value
เพศ	186	.79	5.129	.025**
อายุ	4	164.60	.419	.795
ระดับการศึกษา	4	1510.19	4.12	.003**
ประสบการณ์ทำงาน	4	678.58	1.78	.135

**แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

3. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เพศ และระดับการศึกษามีความแตกต่างกันกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .05

ส่วนอายุและประสบการณ์ทำงานไม่มีความแตกต่างกันกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์

4. ข้อเสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน

4.1 ด้านการพัฒนาการปฏิบัติงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (จำนวน 12 คน) ได้มี ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น คือ เป็นผู้นำในหมู่บ้านที่ประชาชน เป็นคนเลือกมา ดังนั้น ต้องเป็นแบบอย่างที่ดี นำพาหมู่บ้านให้สงบสุข รวมทั้ง ต้องมีการปฏิบัติงาน ด้านต่าง ๆ คือ ด้านการปราบปรามยาเสพติดในหมู่บ้านของตนเอง กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ควรมีบัตร พกพาอาวุธปืน มีการทำงานร่วมกับคณะกรรมการหมู่บ้าน, อสม. ควรจะมีการแบ่งหน้าที่ให้กับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น การเก็บข้อมูล จปฐ.

4.2 ด้านค่าตอบแทน มีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (จำนวน 8 คน) ได้มีข้อเสนอแนะ คือ ควรเพิ่มค่าตอบแทนให้มากขึ้นกว่าเดิม มีค่าเบี้ยเลี้ยง เบี้ยประชุม ในการปฏิบัติงาน ให้มีสวัสดิการ เหมือนข้าราชการ เพื่อเป็นการสร้างขวัญ กำลังใจให้กับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

4.3 ด้านงบประมาณ มีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (จำนวน 6 คน) ได้มีข้อเสนอแนะ คือควรจัดสรรงบประมาณให้กับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เพื่อที่จะสามารถดำเนินโครงการในหมู่บ้าน ได้อย่างรวดเร็ว มีส่วนร่วมในการกำหนดโครงการต่างๆ มีการประสานจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินโครงการต่างๆ

อภิปรายผล

1. การปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทของคณะกรรมการหมู่บ้านและการบริหารความขัดแย้งในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.72$, S.D.= .97) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ การติดตามผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาหมู่บ้าน ($\bar{X}=4.15$, S.D.= .83) และรองลงมา คือการประสานจัดทำโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาหมู่บ้านร่วมกับคณะทำงานด้านต่างๆ เพื่อดำเนินการหรือขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น ภาครัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ($\bar{X}= 4.03$, S.D.= .83) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ จัดการตามหมายสั่งให้ค้นหรือให้ยึดของเจ้า พนักงานท้องถิ่น ($\bar{X}= 2.56$, S.D.= 1.35) และแจ้งข่าวสารคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ ของตน และพื้นที่ใกล้เคียงแก่ทางราชการ ($\bar{X}= 2.63$, S.D.= 1.22) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของสุวรรณ มาลี (2551)ที่ได้ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานของกำนันและผู้ใหญ่บ้านตามบทบาทหน้าที่ ในเขตอำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม พบว่า การปฏิบัติงานของกำนันและผู้ใหญ่บ้านตามบทบาทหน้าที่ในเขตอำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของแสงจันทร์ เหล่าฉาย(2553) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน:กรณีศึกษาอำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เห็นว่ามีการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาท โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

2.1 สมมติฐานคณะกรรมการหมู่บ้านที่มี เพศ และระดับการศึกษาต่างกันปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457

และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบันแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสันต์ ชิงชนะ (2546) ศึกษาเรื่องบทบาทของผู้ใหญ่บ้านในการดำเนินงานตามนโยบายรัฐบาลด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในพื้นที่จังหวัดสุรินทร์ ตามตัวแปร พบว่า บทบาทของผู้ใหญ่บ้านที่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 คือ บทบาทระหว่างผู้ใหญ่บ้านที่มีเพศ รายได้และขนาดของหมู่บ้านที่ปกครองแตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับการศึกษาของณัฐฉิ ญนนอก (2555) ได้ศึกษาเรื่องการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน กรณีศึกษา: อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น มีวัตถุประสงค์ คือ (1) เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น (2) เพื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านอำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งและระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง (3) เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะแนวทางในการปฏิบัติงานของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น พบว่าระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อำเภอเมืองขอนแก่นจังหวัดขอนแก่น จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งพบว่าไม่แตกต่างกัน

2.2 สมมติฐานคณะกรรมการหมู่บ้านที่มี อายุและประสบการณ์ทำงานต่างกันปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงปัจจุบันแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าไม่มีความแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแสงจันทร์ เหล่าฉาย (2553) ที่พบว่า กำนันผู้ใหญ่บ้าน ที่มีความแตกต่างกันระหว่างอายุ ระดับการศึกษาระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง และตำแหน่ง เห็นว่ามีการการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ($p>.05$) และณัฐฉิ ญนนอก (2555) พบว่า ระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของกำนันผู้ใหญ่บ้าน อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งและระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง พบว่า ไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวรรณ มาลี (2551) พบว่า กำนันและผู้ใหญ่บ้าน ที่มีตำแหน่ง ระดับการศึกษา

และระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ไม่แตกต่างกัน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปและได้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการปรับใช้และเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไปได้ว่า

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้

หน่วยงานต้นสังกัด ควรมีมาตรการที่จะส่งผลให้คณะกรรมการหมู่บ้านตระหนักถึงความสำคัญของการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้าน เพื่อการที่จะนำพาหมู่บ้านของตนให้เจริญ รุ่งเรือง สามารถดำรงอยู่ได้ด้วยตนเอง คลอดจนดำรงอยู่ได้ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของโลก และสังคมปัจจุบัน โดยคณะกรรมการหมู่บ้าน ต้องผ่านการทดสอบความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในแต่ละปี

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการการปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทคณะกรรมการหมู่บ้านในเขตตำบลนาคู อำเภอนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์

2.2 ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนกับคณะกรรมการหมู่บ้าน

เอกสารอ้างอิง

กรมการปกครอง. (2539). คู่มือพนักงานส่วนตำบล. กรุงเทพมหานคร: กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย.

กรมการปกครอง. (2556 ก). คู่มือการฝึกอบรม กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ที่ได้รับเลือกใหม่ ประจำปี 2556. กรุงเทพมหานคร: ส่วนบริหารงานกำนันผู้ใหญ่บ้าน สำนักบริหารการปกครอง ท้องที่กรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย.

กิตติศักดิ์ ปลาทองและคณะ. (2554). การจัดการความขัดแย้งของชุมชนตลาดพาหุรัด กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: กลุ่มงานตรวจสอบติดตามและส่งเสริมการมีส่วนร่วม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

ชวงค์ อุบลี (2558). การจัดการความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้นำในชุมชนท้องถิ่น : กรณีศึกษา
เขตพื้นที่ตำบลตะเคียนทอง อำเภอเขาคิชฌกูฏ จังหวัดจันทบุรี. วารสารการเมืองการ
ปกครอง, 5(1), 181-195.

ณัฐสุภา จิระภิญโญ. (2553). การศึกษาความพึงพอใจของลูกค้าต่อกระบวนการให้บริการเงิน
ฝากของธนาคารออมสินสาขาราชดำเนิน. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชา
การประกอบการ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุกัญญา รุ่งทองใบสุรีย์. (2556). สภาพปัญหาความขัดแย้งในชุมชนและรูปแบบที่ใช้ในการ
จัดการปัญหาจังหวัดปทุมธานี. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

ศิริภรณ์ ออฟเซ็ท. (2554). ความขัดแย้ง : หลักการและเครื่องมือการแก้ปัญหา. ขอนแก่น: ศิริ
ภรณ์ ออฟเซ็ท.

Bloom, B. S. (1968). Learning for mastery. Evaluation Comment, (2), 1-5.

Taro Yamane. (1973). Statistics: An Introductory Analysis. 3rd Ed. New York:
Harper and Row Publications.

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ*

TOURIST BEHAVIOR AND NATIONAL DEVELOPMENT

บุญเพ็ง สิทธิวิชา

Boonpeng Sittivongsa

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Master of Arts Program, Northeastern University, Thailand

Corresponding author E-mail: boonpeng.sit@neu.ac.th

Received 26 September 2023; Revised 2 October 2023; Accepted 28 October 2023

บทคัดย่อ

การที่จะพัฒนาประเทศนั้นมนุษย์มีส่วนสำคัญในการปฏิบัติในฐานะเป็นผู้ที่อาศัยและเป็นผู้ที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมากทั้งการแสดงออกมาในหลากหลายบทบาทและหน้าที่ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการแสดงออกถึงอาการต่าง ๆ ส่วนสิ่งเร้าที่มากกระทบแล้วก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายในและสิ่งเร้าภายนอกหรือสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ นอกจากนี้สิ่งเร้าที่มีอิทธิพลที่จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้นำรายได้หลักสู่การหมุนเวียนทางเศรษฐกิจที่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง ทั้งนี้จำเป็นอย่างมากที่จะนำพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ เพื่อปรับบทบาททางเศรษฐกิจของประเทศในการพัฒนาความเจริญก้าวหน้าของประเทศอย่างยั่งยืน เพราะสังคมในปัจจุบันนั้นถือว่านักท่องเที่ยวมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาประเทศในกระแสโลกาภิวัตน์ และยังมีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของประชากรในประเทศนั้น ๆ ให้มีความกินดี อยู่ดี มีสุข และมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

คำสำคัญ: พฤติกรรม, นักท่องเที่ยว, การพัฒนาประเทศ

Citation:

* บุญเพ็ง สิทธิวิชา. (2566). พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 1(5), 29-38.

Boonpeng Sittivongsa. (2023). Tourist Behavior and National Development. Journal of Interdisciplinary Social Development, 1(5), 29-38.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2023.14>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

Abstract

In order to develop a country, humans have an important role to play as residents and those who will participate greatly in the development of the country, both manifesting in various roles and duties Verbs are expressions or reactions when faced with various stimuli or situations, which cause the expression of various symptoms. As for the stimuli that affect and cause behavior, it may be internal stimuli and external stimuli or stimulants. Various social environments that can be experienced In addition, stimuli that influence individuals to exhibit tourist behaviors that are the main source of income in the desired economic flow can be used to reduce undesirable behaviors. However, it is very necessary to bring tourist behavior with national development In order to adjust the influence to see the prosperity that has been achieved due to the current society, consider the overall picture of the country in the globalization trend due to the life that is the result. That country is still well-fed, happy, and prosperous. Bishop.

Keyword: Behavior, Tourists, National Development

บทนำ

ประเทศไทยมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และประเพณี ที่มีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาประเทศ แต่สภาพปัญหาต่าง ๆ ที่รุมเร้าเข้ามา จึงทำได้ยังไม่ต่อเนื่องเท่าที่ควร ไม่ว่าจะเป็นปัญหาทางการเมืองที่มีความคิดที่แตกต่าง และภาวะเศรษฐกิจโลกที่มีความไม่แน่นอน จึงทำให้การพัฒนาประเทศมีความล่าช้าเป็นอย่างมาก และประกอบกับบริบทต่าง ๆ ทางสังคมที่มีการชะลอตัวของการลงทุนเพื่อนำเงินมาหมุนเวียน ภายในประเทศยังขาดสภาพคล่องตัวของระบบกลไกต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย ที่จะต้องต้องเข้ามาบริหารจัดการอย่างรอบครอบและรัดกุมอย่างมีประสิทธิภาพ (โกวิทย์ พวงงาม, 2552) อย่างไรก็ตามในปัจจุบันการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้และก่อให้เกิดการ

จ้างงานให้กับประชาชนภายในประเทศ เช่นเดียวกับประเทศไทยในปัจจุบันมีศักยภาพในการแข่งขันอยู่ในระดับสูงและมีโอกาสเพิ่มรายได้ต่อ คนและการต่อยอดไปสู่บริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2558) ทั้งนี้ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจและนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวรวมทั้งการใช้บริการในธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพราะนักท่องเที่ยวเล็งเห็นถึงความคุ้มค่าของการเดินทางได้สัมผัสแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและหลากหลาย รวมถึงค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวที่มีความคุ้มค่า ทำให้แต่ละปีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลไทยจึงได้มีการพัฒนาประเทศเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในการเดินทาง ท่องเที่ยว ดังนั้นเพื่อให้ธุรกิจบริการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวได้ทราบถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทยต้องการได้รับการให้บริการแบบใด ทำให้เราต้องมีการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในแต่ละแง่มุมเพื่อนำมาประยุกต์ในการให้บริการอย่างถูกต้อง (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2557)

จากหลักการจำต้องนำแนวคิดที่มีความเกี่ยวข้องมาแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเฉพาะ แนวคิดเกี่ยวกับแนวทางในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้และพฤติกรรมทางสังคมให้ก้าวไปสู่ความก้าวหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิม และหลักทฤษฎีความทันสมัยทฤษฎีการพัฒนาแบบยั่งยืน (ธีระภัทร เอกฉายสวัสดิ์, 2553) ทั้งนี้พฤติกรรมของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม หรือกระแสมโนทัศน์การใช้ชีวิต หากมองพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันจะพบว่า นักท่องเที่ยวจะมีพฤติกรรมทำอะไรรวดเร็วไม่ต้องการอะไรที่ซับซ้อน เนื่องจากปัจจุบันมีการนำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาช่วยในชีวิตประจำวัน ทำให้ทุกอย่างดูง่ายขึ้นและรวดเร็วขึ้นไม่ต้องรอนาน ทำให้ตอบสนองกับความต้องการของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันได้ จึงทำให้ธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะต้องมีการปรับเปลี่ยนการให้บริการตามพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวโดยการให้บริการทุกอย่างผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งสะดวกและรวดเร็ว ทั้งนี้ถือเป็นการให้บริการของธุรกิจสามารถตอบสนองกับความต้องการของนักท่องเที่ยว อีกทั้งจะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันอย่างเห็นได้ชัดเจน (กองอนุรักษ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศมีการพัฒนาจากพฤติกรรมของมนุษย์ในการขับเคลื่อนกลไกต่าง ๆ ที่จะส่งผลต่อความสำเร็จอย่างมีความเท่าเทียมทางเทคโนโลยี และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะ

ทำให้บ้านเมืองมีความเป็นอิสระภาพชนทางการพัฒนาจึงทำให้ผู้เขียนบทความมีความสนใจที่จะเขียนบทความนี้ เพื่อให้มีคุณค่าและประโยชน์ในการนำไปเป็นส่วนหนึ่งในกลไกการพัฒนาประเทศ และนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาสังคมอย่างต่อเนื่องและมีจุดหมายที่แน่นอนในระบบบวนการพัฒนาตามขั้นตอนต่าง ๆ ต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์

ความหมายของพฤติกรรมมนุษย์

ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของคำว่า “พฤติกรรม” ไว้แตกต่างกันมากมาย ดังจะยกตัวอย่างต่อไปนี้

คัดคนางค์ มณีศรี (2555) ให้ความหมายพฤติกรรมไว้ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่บุคคลนั้นแสดงออกมา รวมทั้งกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลและกิจกรรมนี้ อาจสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรือไม่สามารถสังเกตได้ สามารถแบ่งพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. พฤติกรรมภายนอก คือ การกระทำที่เกิดขึ้นสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรือใช้เครื่องมือช่วย
2. พฤติกรรมภายใน คือ กระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ บุคคลอื่นไม่สามารถสังเกตได้

โกศล วงศ์สวรรค์, เลิศลักษณ์ วงศ์สวรรค์ (2551) ให้ความหมายพฤติกรรมไว้ว่า การกระทำของบุคคลไม่เฉพาะสิ่งที่ปรากฏออกมาภายนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล สังเกตเห็นไม่ได้โดยตรง เช่นคุณค่า เจตคติ ความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม เป็นต้น

นนทรีย์ วงษ์วิจารณ์และสุภาณี สนธิรัตน์ (2556) ให้ความหมายพฤติกรรมไว้ว่า อาการ บทบาท ลีลา ท่าทาง ความประพฤติ การกระทำที่แสดงออกให้ปรากฏ สัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัสหรือมีฉะนั้นก็สามารถวัดได้ด้วยเครื่องมือ

พรศิริ พงกษะศรี วิชาวี คงอินทร์และปิยะนุช จิตตุนนท์ (2551) กล่าวว่า พฤติกรรมหมายถึง ปฏิกริยาต่าง ๆ หรือกิจกรรมของบุคคลที่แสดงออกมา ซึ่งสังเกตได้หรือสังเกตไม่ได้ก็ตาม มีทั้งพฤติกรรมภายในและภายนอกที่เป็นสิ่งที่มองเห็นได้ตลอดเวลา เช่น การพูด การแสดงกิริยามารยาทต่าง ๆ

มธุรส สว่างบำรุง (2555) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและสิ่งเร้าภายนอกโดยการกระทำ นั้นอาจเป็นไปได้โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ถึงแม้บุคคลอื่นสามารถสังเกตการณ์ กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม แต่สามารถใช้เครื่องมือทดสอบได้

วิพรรณ ประจวบเหมาะ (2556) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมทุกอย่างที่มนุษย์กระทำ ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยไม่รู้ตัวหรือเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมาย รวมทั้งไตร่ตรองเป็นอย่างดีมาแล้ว โดยมีความรู้ความเข้าใจและการปฏิบัติเป็นตัวก่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นแสดงพฤติกรรมออกมา โดยบุคคลที่อยู่รอบข้างสามารถสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือทดสอบได้

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2553) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าของมนุษย์ซึ่งบ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดและการรับรู้ของมนุษย์ต่อสิ่งเร้านั้น ๆ

จินตวีร์ เกษมสุข (2554) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาต่าง ๆ หรือกิจกรรมของบุคคลที่แสดงออกมา ซึ่งสังเกตได้หรือสังเกตไม่ได้ก็ตาม มีทั้งพฤติกรรมภายในและภายนอกที่เป็นสิ่งที่มองเห็นได้ตลอดเวลา เช่น การพูด การแสดงกิริยามารยาทต่าง ๆ

จิระ หงส์ลดาธรรม (2555) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมทุกอย่างที่มนุษย์กระทำ ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยไม่รู้ตัวหรือเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายรวมทั้งไตร่ตรองเป็นอย่างดีมาแล้ว โดยมีความรู้ความเข้าใจและการปฏิบัติเป็นตัวก่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นแสดงพฤติกรรมออกมา โดยบุคคลที่อยู่รอบข้างสามารถสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือทดสอบได้

ณัฐวุฒิ โรจน์นิรุตติกุล (2554) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำ ของมนุษย์ทั้งกายกรรม วจกรรมและมนกรรม โดยรู้สึนึกคิด ทั้งที่สังเกตเห็นได้และไม่อาจสังเกตเห็นได้

จากความหมายที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและสิ่งเร้าภายนอกทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว อาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลอื่นสังเกตเห็นได้หรือไม่ได้ก็ตามหรือกริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการแสดงออกถึงอาการต่าง ๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ 1) การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือสิ่งเร้าที่พอใจทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้น เช่น คำชมเชย

การยอมรับของเพื่อน 2) การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่ไม่พอใจหรือไม่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง

ความหมายของการพัฒนาประเทศ

การพัฒนารูปแบบเป็นสิ่งที่สร้างและพัฒนาขึ้นไว้เป็นแนวทางในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

นราธิป ศรีราม (2557) กล่าวว่า การพัฒนาประเทศ หมายถึง สิ่งที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบสำคัญ ๆ ของเรื่องให้เข้าใจง่ายขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานต่อไปในการทำให้ประเทศเจริญก้าวหน้า

ปัญญา ทองนิล (2553) ได้กล่าวว่า การพัฒนารูปแบบ หมายถึง แนวทางการโครงสร้างที่เกิดจากทฤษฎี ประสบการณ์ การคาดการณ์ นำเสนอในรูปของข้อความหรือแผนผัง

ณัฐศักดิ์ จันทร์ผล (2552) การพัฒนาประเทศ คือ การพัฒนาโครงสร้างโปรแกรมแบบจำลองหรือตัวแบบที่จำลองสภาพความเป็นจริงที่สร้างขึ้นจากการลดทอนเวลาและเทศะพิจารณาว่า มีสิ่งใดบ้าง ที่จะต้องนำมาศึกษาเพื่อใช้ทดแทนแนวคิดหรือปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์ หนึ่ง โดยอธิบาย ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการพัฒนาประเทศนั้น ๆ

ทิตนา แคมมณี (2560) ได้กล่าวอธิบายความหมายของการพัฒนาประเทศไว้ว่า การพัฒนาประเทศ หมายถึง การพัฒนาเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบสอบหาคำตอบ ความรู้ ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสร้างมาจากความคิด ประสบการณ์การใช้อุปมาอุปไมย หรือจากทฤษฎีหลักการต่าง ๆ และแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งของการทำให้ประเทศมีความเจริญทั้งทางด้านวัตถุและจิตใจของประชากรในประเทศนั้น ๆ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพัฒนาประเทศ หมายถึง การพัฒนาเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบสอบหาคำตอบ ความรู้ ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสร้างมาจากความคิด ประสบการณ์การใช้อุปมาอุปไมยหรือจากทฤษฎีหลักการต่าง ๆ และแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งของการทำให้ประเทศมีความเจริญทั้งทางด้านวัตถุและจิตใจของประชากรในประเทศนั้น ๆ หรือการพัฒนารูปแบบหมายถึงโครงสร้างโปรแกรมแบบจำลองหรือตัวแบบที่จำลองสภาพความเป็นจริงที่สร้างขึ้นจากการลดทอนเวลาและเทศะ พิจารณามีสิ่ง

ใดบ้าง ที่จะต้องนำมาศึกษาเพื่อใช้ทดแทนแนวคิดหรือปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่ง โดยอธิบาย ความสัมพันธ์ของ องค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการพัฒนาประเทศนั้น ๆ ให้มีความเจริญรุ่งเรืองมากยิ่งขึ้นในอนาคตต่อไป

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ

อัญชลี สมใจ (2563) พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ ได้กล่าวว่า เป็นหลักการหรือพฤติกรรมที่นักท่องเที่ยวต้องมีความรับผิดชอบในการพัฒนาการพัฒนาประเทศ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามแผนด้วยการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าหรือกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง ซึ่งเป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น โดยเป้าหมายสุดยุดของการพัฒนาอยู่ที่คนและคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งลักษณะโดยรวมของการพัฒนาในส่วนผู้มีส่วนในการสนับสนุนทางการเงินและความคิด

พิมพ์วิภา トラชาวนิช ญัฐพงศ์ พันธุ์น้อย (2565) พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ คือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน โดยประเทศไทยมีการพัฒนาประเทศมาอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ด้วยความต้องการที่จะทำให้ประเทศก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่ทันสมัยและมีความศิวิไลซ์เทียบเท่านานาชาติอารยประเทศตะวันตก จึงต้องทำการวางแผนเพื่อให้เกิดการพัฒนาโดยเฉพาะการพัฒนาด้านเศรษฐกิจเป็นตัวหลักสำคัญที่จะทำให้ประเทศได้ก้าวไปสู่การประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งมีส่วนร่วมในการสนับสนุนในการวางแผนพัฒนาประเทศ ให้มีความเจริญอย่างยั่งยืนในอนาคตต่อไป

กล่าวโดยสรุป พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกับการพัฒนาประเทศ คือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน โดยประเทศไทยมีการพัฒนาประเทศมาอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ด้วยความต้องการที่จะทำให้ประเทศก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่ทันสมัยและมีความศิวิไลซ์เทียบเท่านานาชาติอารยประเทศตะวันตก โดยเป็นหลักการหรือพฤติกรรมที่นักท่องเที่ยวต้องมีความรับผิดชอบในการพัฒนาการพัฒนาประเทศเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงตามแผนด้วยการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าหรือกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง ซึ่งเป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น โดยเป้าหมายสุดยุดของการพัฒนาอยู่ที่คนและคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งลักษณะโดยรวมของการพัฒนาในส่วนผู้มีส่วนในการสนับสนุนทางการเงินและความคิด

สรุป

พฤติกรรม คือ กริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยา ได้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการแสดงออกถึงอาการต่าง ๆ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนสิ่งเร้าที่มากกระทบแล้ว ก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้า ภายใน และสิ่งเร้าภายนอก สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งเร้าที่เกิดจากความต้องการทางกายภาพ เช่น ความหิว ความกระหาย สิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ สิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ การกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในจิตใจและสิ่งเร้าภายนอกทั้งที่รู้ตัว และไม่รู้ตัวอาจเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลอื่นสังเกตเห็นได้หรือไม่ได้ก็ตาม หรือกริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยา ได้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดการแสดงออกถึงอาการต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างกระบวนการพัฒนาเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบสอบหาคำตอบ ความรู้ ความเข้าใจในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสร้างมาจากความคิดและประสบการณ์การใช้อุปมาอุปไมยหรือจากทฤษฎีหลักการต่าง ๆ และแสดงออกใน ลักษณะใดลักษณะหนึ่งของการทำให้ประเทศมีความเจริญทั้งทางด้านวัตถุและจิตใจของประชากรในประเทศนั้น ๆ หรือการพัฒนารูปแบบหมายถึงโครงสร้างโปรแกรม แบบจำลองหรือตัวแบบที่จำลองสภาพความเป็นจริงที่สร้างขึ้นจากการลดทอนเวลาและเทศะ พิจารณาว่า มีสิ่งใดบ้าง ที่จะต้องนำมาศึกษาเพื่อใช้ทดแทนแนวคิดหรือปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่ง โดยอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ของรูปแบบการพัฒนาประเทศนั้น ๆ ให้มีความเจริญรุ่งเรืองมากยิ่งขึ้นในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2557). แผนปฏิบัติการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแห่งชาติ.

กรุงเทพมหานคร: กองอนุรักษ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2558). จุลสารวิชาการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

กองอนุรักษ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). โครงการส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. เอกสารการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

- ภายใต้โครงการส่งเสริมและพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพมหานคร: กองอนุรักษ์การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- โกศล วงศ์สวรรค์ และ เลิศลักษณ์ วงศ์สวรรค์. (2551). สุขภาพจิต (Mental Health). พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ บริษัท ธเนศวร พรินต์ติ้ง (1999) จำกัด).
- โกวิท พวงงาม. (2552). การปกครองท้องถิ่นไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.
- คัดคนางค์ มณีศรี. (2555). จิตวิทยาทั่วไป. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ช่อระกาการพิมพ์.
- จินตวิทย์ เกษมสุข. (2554). การสื่อสารกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิระ หงส์ดามรงค์. (2555). ทูมนมนุษย์ของคนไทยรองรับประชาคมอาเซียน. กรุงเทพมหานคร: เอเชียแปซิฟิกคอนซัลแตนท์.
- ณัฐวุฒิ โรจน์นิรุตติกุล. (2554). บทความปริทัศน์การจัดการทุนมนุษย์ : กลยุทธ์ทางการแข่งขันที่ยั่งยืน. วารสารเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม, 10(2).
- ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระภัทรา เอกผาชัยสวัสดิ์. (2553). ชุมชนศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทรี วงษ์วิจารณ์ และ สุภาณี สนธิรัตน์. (2556). ทักษะต่อการเป็นผู้สูงอายุการดูแลตนเองทักษะทางสังคมและความผาสุกในชีวิตของสมาชิกชมรมผู้สูงอายุอำเภอภักดีบวร จังหวัดปราจีนบุรี. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 39(2), 66.
- นราธิป ศรีราม. (2557). แนวคิดเกี่ยวกับการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่น. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดบริการสาธารณะของท้องถิ่น หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ปัญญา ทองนิล. (2553). รูปแบบการพัฒนาสมรรถภาพการสอนโดยการบูรณาการแบบสอดแทรกสำหรับนักศึกษาครูเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์. ใน วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พิมพ์วิภา ตราชูวณิช ญัฐพงศ์ พันธุ์น้อย. (2565). ปรัชศน์บทความวิจัยเรื่อง : พฤติกรรมการ
ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวคุณภาพในบริบทประเทศไทย. สารະศาสตร์ ฉบับที่
3/2565 – 497-508.

พรศิริ พฤกษ์ศรี, วิภาวี คงอินทร์ และ ปิยะนุช จิตตุนนท์. (2551). ลีลาศในผู้สูงอายุสงขลา
นครินทร์. เวชสาร 26 (4), 323.

มธุรส สว่างบำรุง. (2555). จิตวิทยากับพฤติกรรมของมนุษย์. (พิมพ์ครั้งที่ 3). เชียงใหม่:
มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

วิพรรณ ประจวบเหมาะ. (2556). สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2555. นนทบุรี: เอสเอส พลัส
มีเดีย จำกัด.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2553). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. (พิมพ์ครั้งที่ 9).
กรุงเทพมหานคร: สามลดา.

อัญชลี สมใจ. (2563). พฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิง
วัฒนธรรม ตำบลบางไผ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. วารสารศิลปศาสตร์
ปริทัศน์, 15(2), 13-27.

นโยบายพรรคการเมืองต่อกลุ่มเพศหลากหลาย*

POLITICAL PARTY POLICIES TOWARDS DIVERSE GENDER GROUPS

ชินนนท์ พวงพันธ์

Chinanon Phuangphan

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Mahamakut Buddhist University, Thailand

Corresponding author E-mail: cooracoo@hotmail.com

Received 11 September 2023; Revised 27 October 2023; Accepted 28 October 2023

บทคัดย่อ

พรรคการเมือง เป็นองค์ประกอบสำคัญของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย โดยแสดงถึงวิสัยทัศน์, อุดมการณ์, เจตนารมณ์, และการนำเสนอนโยบาย ที่จะสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนเพื่อให้ได้รับความนิยมและความไว้วางใจจนสามารถชนะการเลือกตั้งและจัดตั้งพรรคเป็นรัฐบาลในการบริหารจัดการประเทศและช่วยแก้ไขหรือหาข้อตกลงร่วมกันในการขจัดปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

กลุ่มเพศหลากหลาย (LGBTQ) ถือเป็นประชากรกลุ่มหนึ่งที่มีตัวตนในสังคม ตั้งแต่อดีตสมัยโบราณจนเชื่อมโยงมาสู่ปัจจุบัน ซึ่งบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศเหล่านี้เป็นผู้มีสิทธิมีเสียงในการมีส่วนร่วมทางการเมืองเพื่อคัดเลือกผู้ปกครองอย่างเทียบเท่าเพศกระแสหลัก (ชาย-หญิง) พรรคการเมืองที่จะเข้ามาสู่การได้รับคัดเลือกจากประชาชนจนสามารถจัดตั้งเป็นรัฐบาลในการทำหน้าที่บริหารจัดการประเทศชาติ และใช้อำนาจอธิปไตยแทนประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย ดังนั้น นโยบายของพรรคการเมืองจึงเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้กลุ่มเพศหลากหลายหรือผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศในฐานะประชาชนของสังคมประชาธิปไตยตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองใดพรรค

Citation:

* ชินนนท์ พวงพันธ์. (2566). นโยบายพรรคการเมืองต่อกลุ่มเพศหลากหลาย. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 1(5), 39-53.

Chinanon Phuangphan. (2023). Political Party Policies towards Diverse Gender Groups. Journal of Interdisciplinary Social Development, 1(5), 39-53.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2023.15>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

การเมืองหนึ่ง โดยที่พรรคการเมืองเหล่านั้น ให้ความสำคัญหรือมองเห็นถึงความสำคัญในการมีตัวตนของเพศหลากหลายในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง เพื่อกำหนดนโยบายที่มีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตและสภาพปัญหาต่างๆ เพราะถือเป็นสิทธิและเสียงสนับสนุนจากกลุ่มเพศหลากหลายเพื่อให้พรรคการเมืองนั้นชนะการคัดเลือกตามระบอบประชาธิปไตย

คำสำคัญ: นโยบาย, พรรคการเมือง, กลุ่มเพศหลากหลาย

Abstract

Political Parties are important components of democratic government. It represents the vision, ideology, intention, and policy presentation. That will be able to meet the needs of the people to gain popularity and trust until they can win elections and form a party as a government to manage the country and help solve or find a common agreement to eliminate various problems that occur in society.

Diverse Gender Groups (LGBTQ) is a group of people who exist in society. from the ancient past until being linked to the present These LGBT people have the right to have a voice in political participation in electing parents on a par with the mainstream gender. (Male-Female) Political parties that will come to be elected by the people until they can form a government to manage the nation. and exercise the sovereign power on behalf of the people according to democracy. Therefore, the political party's policy is one of the important factors. That makes a diverse group of people of different genders or gender diversity people as citizens of a democratic society decide which political party to choose. by those political parties Emphasize or see the importance of diverse gender identity as a citizen. to formulate policies that are consistent with lifestyles and various problems Because it is the right and the support of diverse gender groups for that political party to win democratic elections.

Keyword: Policy, Political Parties, Diverse Gender Groups

บทนำ

การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย เป็นการปกครองครองที่ถือเสียงข้างมากของประชาชน โดยที่ประชาชนจะต้องคำนึงถึงสิทธิหน้าที่ของตน บนความเสมอภาคภายใต้บทกฎหมายที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ระบอบประชาธิปไตยมีหลักการที่สำคัญ 5 ประการ คือ 1.หลักการอำนาจอธิปไตย ต้องเป็นของประชาชนเพราะว่าประชาชนเป็นผู้มีสิทธิที่จะมอบอำนาจอันเป็นของตนเองให้กับผู้ปกครองซึ่งแสดงออกเป็นการมอบอำนาจที่มีตามกระบวนการเลือกตั้งอย่างอิสระ 2.หลักเสรีภาพ ประชาชนทุกคนในสังคมมีการสิทธิในการกระทำอย่างอิสระหรือหลักเว้นการกระทำอย่างนั้นตามที่ประชาชนต้องการทราบเท่าที่การกระทำนั้นไม่ไปละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น หรือสร้างความเดือดร้อนต่อสังคม และความมั่นคงของประเทศ 3.หลักความเสมอภาค เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนสามารถเลือกสิ่งที่ต้องการของปัจจัยสี่มีการเข้าถึงทรัพยากรและสิ่งที่มีคุณค่าต่างๆ ของสังคมที่มีอยู่อย่างจำกัดอย่างเท่าเทียมกันและไม่ถูกสังคมกีดกันด้วยสาเหตุแห่งความแตกต่างทางสังคม เพศ ชชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ หรือด้วยสาเหตุอื่น 4.หลักการปกครองโดยกฎหมายหรือหลักนิติธรรม รัฐบาลต้องให้ความคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนภายในสังคมนั้นรัฐบาลต้องเน้นในเรื่องสิทธิเสรีภาพในทรัพย์สิน การแสดงออก การดำรงชีพ ฯลฯ อย่างเสมอหน้ากัน 5.หลักเสียงข้างมาก ควบคู่ไปกับการเคารพสิทธิของเสียงข้างน้อยในการตัดสินใจใดๆ ก็ตามที่ส่งผลกระทบต่อพลเมืองหม่มากไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งผู้แทนของพลเมืองเข้าสู่ระบบการเมืองในการตัดสินใจของฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายตุลาการ ย่อมต้องถือเอาเสียงข้างมากที่มีต่อเรื่องนั้นๆ และก็ต้องเคารพสิทธิในเสียงข้างน้อยด้วยเพราะถือว่าเป็นเสียงจากพลเมืองอยู่ (วิทยากร เชียงกูล, 2565)

มุมมองของกลุ่มเพศหลากหลายหรือผู้มีความหลากหลายทางเพศต่อการตัดสินใจเลือกพรรคการเมือง เป็นการแสดงถึงเจตนารมณ์ในฐานะประชาชนคนหนึ่งของสังคมอย่างเสมอภาคเท่าเทียมในการเลือกพรรคการเมืองที่ตนเห็นว่ามิวิสัยทัศน์ อุดมการณ์และนโยบายที่จะสามารถตอบโจทย์ต่อความต้องการของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ เพราะการเมืองเป็นเรื่องของบุคคลทุกคน จากคำกล่าวของ (อริสโตเติล Aristotle) ที่ว่า “มนุษย์เป็นสัตว์

การเมือง” ดังนั้น ในการแสดงความคิดเห็นทัศนคติต่อพรรคการเมืองที่ตนสนใจหรือตัดสินใจเลือก สามารถกระทำได้ โดยที่รัฐหรือพรรคการเมืองพึงที่จะรับฟังข้อเสนอหรือการแสดงออกถึงมุมมองความคิดและปัญหาของกลุ่มเพศหลากหลายในสังคมเทียบเท่าเพศกระแสหลักบนพื้นฐานของความเสมอภาคของการเป็นพลเมืองในสังคมเช่นเดียวกัน เพราะการเมืองถือว่ามีสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่สามารถจำกัดเพียงเพศใดเพศหนึ่ง

การทราบถึงทัศนะของกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศที่มีต่อนโยบายของพรรคการเมือง เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นเพื่อที่จะสามารถต่อยอดไปสู่การนำเสนอหรือกำหนดนโยบายที่ตอบสนองและแก้ไขปัญหาต่อผู้มีความหลากหลายทางเพศ ทิศทางการจัดบริการของรัฐสำหรับเพศหลากหลายจึงยังไม่มี ความชัดเจน เนื่องจากผู้เสนอหรือกำหนดนโยบายทางสังคมยังคงขาดความรู้ความเข้าใจในตัวตนและวิถีชีวิตของเพศหลากหลาย จึงมีเพียงผู้ที่จัดวางตนเองในกรอบแห่งเพศกระแสหลักแบบชายและหญิงที่จะได้รับการยอมรับและมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ ได้มากกว่าเพศกระแสรอง ส่งผลให้เกิดช่องว่างหรือการขาดชุดความรู้และการทำความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางเพศทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม ผลที่ตามมาคือการขาดบุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชนที่มีความเข้าใจในสถานการณ์และปรากฏการณ์ของเพศหลากหลาย (เคท ครึ่งพิบูล, 2566) ทั้งนี้ผู้เขียนบทความมีความเห็นว่าการรับรู้เกี่ยวกับความแตกต่างหลากหลายทางเพศในสังคม ยังไม่มีความเข้าใจอย่างแท้จริง และผู้กำหนดกฎเกณฑ์นโยบายสาธารณะต่างๆ ไม่สามารถครอบคลุมถึงความต้องการหรือแก้ปัญหาที่แท้จริงให้กับกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศได้อย่างตรงประเด็น จึงมีอิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบการบริหารทางสังคมและรวมไปจนถึงการสร้างนโยบายที่ขาดความละเอียดอ่อนต่อประเด็นความหลากหลายทางเพศของสังคม

ความหมายและความสำคัญของพรรคการเมือง

วี โอ คีย์ (Key V.O., 1964) กล่าวสรุปไว้ว่า “ในยุคปัจจุบันบทบาทของพรรคการเมืองเป็นภาพสะท้อนกลับถึงรัฐธรรมนูญ และพรรคการเมืองเป็นกลไกสำคัญในการสร้างระบบรัฐธรรมนูญที่เป็นทางการ”

พรรคการเมืองตามระบอบประชาธิปไตยมีความสำคัญ เพราะเป็นกลไกที่สำคัญในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย พรรคการเมืองจะมีลักษณะเป็นสถาบันทางการเมืองที่เกิด

จากการรวมกลุ่มกันของคณะบุคคล โดยมีความคิดเห็นที่มีความสอดคล้องกันและมีผลประโยชน์พื้นฐานร่วมกัน มีความปรารถนาจับกลุ่มรวมตัวกันเพื่อแสวงหาอำนาจในการปกครองหรือบริหารประเทศชาติ มีโครงสร้างเป็นองค์กรที่มีการจัดระบบที่ดีในการควบคุม มีคณะผู้บริหารพรรคและมีสมาชิกพรรคดำเนินการตามกลไกที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ จนสามารถเกิดการยอมรับให้เข้ามาดำเนินการควบคุมดูแลกิจการของประชาชน ซึ่งรัฐบาลดำเนินการอยู่เพื่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกันของประชาชน (วิทยา นภาศิริกุล และสุพล ราชภัณฑารักษ์, 2539) ดังนี้

1. พรรคการเมืองมีความสำคัญในการให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชน โดยพรรคการเมืองจะแสดงหลักการหรืออุดมการณ์ และวิธีการที่จะใช้ในการแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของประชาชน ดังนั้น พรรคการเมืองจึงมีหน้าที่ในการให้ความรู้ทางการเมืองแก่ประชาชนตามแนวทางและทัศนคติของพรรคการเมืองของตน ตลอดจนแสดงวิสัยทัศน์ตามความเชื่อว่าแนวทางดังกล่าวของพรรคการเมืองนั้นจะเป็นนโยบายที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาของประเทศชาติและของประชาชนได้ เพื่อให้ประชาชนผู้มีสิทธิในการใช้เสียงเลือกตั้งเพื่อคัดเลือกพรรคการเมืองตามระบอบประชาธิปไตย เกิดความเชื่อถือศรัทธาและเลือกพรรคการเมืองดังกล่าวเข้าไปบริหารประเทศ

2. พรรคการเมืองมีความสำคัญในการสนับสนุนและสรรหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถและมีอุดมการณ์แน่วแน่เพื่อเป็นสมาชิกพรรคการเมือง โดยจะคัดสรรตัวแทนของพรรคการเมืองเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งและดำรงตำแหน่งทางการเมือง การสรรหาบุคคลที่มีคุณภาพสามารถทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพเข้ามาเป็นสมาชิกพรรคมีผลต่อความเข้มแข็งของพรรคการเมืองนั้น

3. พรรคการเมืองมีความสำคัญในการระดมสรรพกำลังทางการเมืองคือ การรวบรวมพลังประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งให้มาสนับสนุนพรรคการเมือง เพื่อให้พรรคมีโอกาสรเป็นรัฐบาลหรือได้เข้าไปทำหน้าที่ในการรักษาประโยชน์ของประชาชนในสภาผู้แทนราษฎรในฐานะฝ่ายค้าน พรรคการเมืองจะต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชนทั่วไปและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เพื่อให้ประชาชนหรือกลุ่มผลประโยชน์ช่วยสนับสนุนนโยบายของพรรค พรรคการเมืองมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความสัมพันธ์เครือข่ายกับประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งทั้งในเมืองและชนบททั่วประเทศและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เพื่อสร้างแรงกำลัง

สนับสนุนในเรื่องต่างๆ เช่น สนับสนุนด้านการเงิน ด้านการประชาสัมพันธ์ผู้รับสมัครคัดเลือก และนโยบายต่างๆของพรรค

4. พรรคการเมืองมีความสำคัญใน รับฟังข้อคิดเห็นร้องเรียน การประสานประโยชน์ อันเกิดจากความขัดแย้งในสังคมเพื่อนำไปสู่การตกลงร่วมกันอย่างยุติธรรมตามวิถีของประชาธิปไตย พรรคการเมืองจะทำการรวบรวมปัญหาและความต้องการของประชาชนและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ มาวิเคราะห์หาสาเหตุทางความคิดที่แตกต่างกันของประชาชนและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ โดยหาผลตกลงร่วมกันได้ และจะนำไปสู่การกำหนดเป็นนโยบายของพรรคการเมือง (Party Platform) เพื่อนำมาใช้เป็นนโยบายในการหาเสียงเลือกตั้งเมื่อพรรคการเมืองได้เป็นรัฐบาล และนำเสนอเพื่อตราเป็นกฎหมายหรือปรับปรุงแก้ไขกฎหมายตามนโยบายของพรรคการเมืองที่ได้แถลงต่อสาธารณชนไว้

5. พรรคการเมืองมีความสำคัญในการเป็นศูนย์กลางทางการเมืองในการรับเรื่องราวร้องทุกข์ของประชาชนและสมาชิกพรรคการเมือง โดยปัญหาและความต้องการของประชาชนและสมาชิกพรรคการเมือง จะได้รับการแก้ไขหรือทำให้เกิดผลสำเร็จได้หากพรรคการเมืองทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางทางการเมืองรับฟังเรื่องราวต่างๆที่จำเป็นต้องแก้ไข โดยการรับฟังข้อมูลต่าง ๆ จากประชาชนทั่วไปและสมาชิกพรรคการเมืองซึ่งอาจจะมิได้เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองนั้นก็ตาม จากนั้นเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมืองจะทำหน้าที่ศึกษาและวิเคราะห์กรณีที่เกิดขึ้น (Case Worker) เพื่อหาทางแนวทางแก้ไขและทำการช่วยเหลือ พรรคการเมืองจึงต้องมีสาขาพรรคการเมืองที่กระจายกันอยู่ทั่วประเทศ

6. พรรคการเมืองมีความสำคัญในฐานะการทำหน้าฝ่ายค้านเพื่อตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร ตามระบอบประชาธิปไตยระบบรัฐสภาในการทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานหรือบริหารประเทศของพรรคการเมืองที่เป็นรัฐบาล เพื่อให้ฝ่ายบริหารมีความระมัดระวังในการใช้อำนาจและนำพาประเทศชาติไปสู่ความสามัคคี และเป็นผลดีต่อประสิทธิภาพในการบริหารงานของรัฐบาลเอง ในขณะเดียวกันประชาชนก็จะได้รับฟังรายงานจากพรรคฝ่ายค้าน ซึ่งถือว่าเป็นโอกาสของพรรคการเมืองดังกล่าวในการสร้างคะแนนนิยมกับประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งจนอาจทำให้มีโอกาสชนะการเลือกตั้งและได้เป็นรัฐบาลในการเลือกตั้งในคราวต่อไป

7. พรรคการเมืองมีความสำคัญในการสร้างผู้นำทางการเมือง เมื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิกพรรคการเมืองของพรรคการเมืองแล้ว ย่อมมีการได้รับการกล่อมเกลากฎทางการเมือง (Political Socialization) ในแต่ละวงการย่อมมีความต้องการผู้นำที่มีคุณลักษณะและคุณสมบัติที่

แตกต่างกันออกไป การสร้างผู้นำตามอุดมคติจึงเป็นหน้าที่สำคัญโดยตรงของพรรคการเมือง ผ่านกลไกการพัฒนาภาวะผู้นำทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพของพรรคการเมือง

ในประเทศประชาธิปไตยนั้น ประชากรที่อาศัยอยู่ในส่วนกลางหรือภูมิภาคต่างๆของประเทศได้ใช้“พรรคการเมือง”เป็นเครื่องมือ (Apparatus) เข้าแข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่ง“อำนาจ” (Power) และใช้อำนาจที่ได้มานั้นเพื่อควบคุม “สถาบันการเมืองทั้งหลาย” (Political Institutions) และได้อาศัยสถาบันทางการเมืองดังกล่าวเข้าควบคุม “นโยบายสาธารณะ” (Public Policy) ที่ใช้ในการบริหารประเทศอีกทอดหนึ่ง (โกเมศ ขวัญเมือง, 2563)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยพรรคการเมืองมีความสำคัญ และความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการให้ความรู้ทางการเมืองต่อประชาชน เป็นกลุ่มที่แสดงถึงอุดมการณ์เจตนารมณ์ในการที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นทางสังคม และการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนเป็นศูนย์กลางการรับเรื่องราวและร้องทุกข์โดยการรับฟังข้อมูลต่างๆ เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น พร้อมใช้หลักการกล่อมเกลางานการเมืองในการคัดสรรผู้นำที่มีภาวะผู้นำที่พึงประสงค์เพื่อให้ได้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการเข้ามาพัฒนาประเทศ และยังมีบทบาทในการเป็นฝ่ายค้านเพื่อนำเสนอข้อตรวจสอบความไม่โปร่งใสในการปฏิบัติหน้าที่ของฝ่ายบริหาร ประชาชนควรให้ความสำคัญกับพรรคการเมือง เพราะการปกครองแบบประชาธิปไตย พรรคการเมืองเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการปกครองระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากมีหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่าง "ภาครัฐ" กับ "ภาคประชาชน" พรรคการเมือง เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ส่งผลต่อการเลือกพรรคการเมืองของประชาชน นโยบายที่มีความสอดคล้องต่อความปรารถนาของประชาชน สามารถแก้ไขหรือมีแนวทางในการแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับประชาชนได้ ย่อมมีส่วนทำให้ประชาชนตัดสินใจเลือกพรรคการเมืองที่มีทัศนคติและอุดมการณ์สอดคล้องต่อเจตนารมณ์ของประชาชนเพื่อเป็นตัวแทนในการบริหารจัดการอำนาจและพัฒนาแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นของสังคม

ความหมายและความสำคัญของนโยบาย

ฟรายนดริช (Friedrich, 1983) ศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองการบริหารและนโยบาย ดังนี้ การกำหนดนโยบายจะเป็นหน้าที่หลักของฝ่ายการเมืองและการใช้หรือการปฏิบัติเป็นหน้าที่หลักของฝ่าย

บริหาร แต่ทั้งสองฝ่ายก็ต้องมีบทบาทสัมพันธ์ต่อเนื่องกันในการกำหนดนโยบายและปฏิบัติตามนโยบาย

กรีนวูด(Greenwood, 1965) อธิบายว่า นโยบายหมายถึงการตัดสินใจจากข้อมูลทั่วไปอย่างกว้างๆ เป็นนโยบายขั้นต้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานให้เป็นไปด้วยความถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

พิฟฟ์เนอร์ (Piffner, 1960) อธิบายนโยบายว่า เป็นแผนงานประจำ ซึ่งเป็นผลอันเกิดจากการต่อรองการปฏิบัติตามข้อตกลงและการประนีประนอม ในการกำหนดเป้าหมายการตรวจสอบเป็นทางเลือก และการค้นหาวิธีการเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ และอาจถือได้ว่าเป็นนโยบายเป็นกฎ (Rule) และระเบียบ (Regulation) ที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขหรือแนวทางในการตัดสินใจเมื่อบุคคลหนึ่ง หรือหน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดประสบกับปัญหาในการปฏิบัติงาน

นโยบาย (Policy) หมายถึง สิ่งที่ยึดถึงความตั้งใจของผู้บริหารว่า ควรจะทำหรือไม่ควรทำกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใดในอนาคตในสถานการณ์ที่ประสบอยู่ในขณะนั้น และเป็นแนวคิดอันจะนำไปสู่การดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ โดยเป็นที่ยอมรับกันว่าหน้าที่อันสำคัญประการแรกของผู้บริหาร คือการกำหนดนโยบายในการบริหารงาน เช่นเดียวกับนักการเมืองและพรรคการเมืองซึ่งนโยบายจะกำหนดทิศทางในการวางแผนการทำงานหรือบริหารประเทศ กล่าวคือ นโยบายได้รับการพัฒนาหรือจัดทำโดยความละเอียดรอบคอบและเป็นที่เข้าใจโดยชัดเจนมากเพียงใดย่อมทำให้การวางแผนเป็นไปอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากเพียงใดในการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนด ซึ่งมีผลอันสำคัญต่อการบริหารงาน (ไพบุลย์ สุขเจตน์, 2565)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า นโยบายคือเครื่องมือทางการเมืองในการกำหนดทิศทางในการทำงาน และใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ไขหรือบริหารจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น และยังเป็นตัวบ่งชี้การกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งในอนาคตของผู้บริหาร ใช้เป็นแนวคิดในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพและลดโอกาสในความผิดพลาดในการดำเนินงาน เปรียบเสมือนเข็มทิศในการนำทางเพื่อให้สามารถไปสู่เป้าหมายได้อย่างถูกต้องตามที่กำหนดไว้ อย่างมีระเบียบแบบแผน

การกำหนดนโยบายของพรรคการเมือง

ไพบุลย์ สุขเจตน์ (2563) กล่าวว่า การกำหนดนโยบายจะโคจรเป็นวัฏจักร กล่าวคือ เมื่อพรรคการเมืองนำความต้องการของ ประชาชน ปัญหาทางสังคม ปัญหาทางการเมือง ปัญหาความเป็นอยู่ของประชาชน มาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายของพรรค เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนของประชาชนเข้าสู่กระบวนการทางการเมืองหรือการบริหารก็จะนำไปสู่ การตัดสินใจ เมื่อได้รับการเลือกตั้งเข้ามาบริหารประเทศ การนำนโยบายไปปฏิบัติและเกิดผล กระทบต่อประชาชนทั้งในทางดีและไม่ดีซึ่งขึ้นอยู่กับตัวนโยบายนั้น และผลของนโยบายจะ สะท้อนกลับเข้าสู่กระบวนการทางการเมืองอีกครั้งว่าจะยังคงดำเนินนโยบายนั้นๆ ต่อไปหรือไม่ หรือจะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่ายให้ มากที่สุด

การกำหนดนโยบายของพรรคการเมือง หลายนโยบายเป็นการกำหนดโดยไม่คำนึงถึง ผลกระทบในการดำเนินงาน ขาดการวิเคราะห์ถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในการกำหนดนโยบาย อย่างรอบคอบ เช่น นโยบายรถคันแรก นโยบายกัญชาเสรี เป็นต้น สะท้อนให้เห็นถึงโอกาสที่ จะทำให้เกิดภาวะความเสี่ยงต่อปัญหาการเงินการคลังของประเทศ หรือปัญหาการใช้สารเสพติดของเยาวชน และนโยบายบางนโยบายไม่ตั้งอยู่บนฐานความเสมอภาคเท่าเทียมของ ประชาชนทุกคนในสังคม เช่น “เพศ” ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ มีการแสดงเจตนารมณ์ของ รัฐธรรมนูญว่ารวมไปถึงกลุ่มบุคคลผู้มีความหลากหลายทางเพศด้วย แต่ในทางปฏิบัติภาครัฐ กลับไม่มีการสำรวจประชากรเพศหลากหลายหรือไม่มีฐานข้อมูลฐานประชากรที่แน่ชัด รวมถึง การไม่มีนโยบายจากทางภาครัฐในการสนับสนุน ค้ำครองและรองรับสถานภาพทางเพศด้วย (เคท ครั่งพิบูลย์, 2565) ดังนั้น พรรคการเมืองที่จะนำเสนอนโยบายต่างๆควรครอบคลุม ประชากรอย่างเสมอภาคเท่าเทียมตามฐานของหลักสิทธิมนุษยชน โดยไม่ทอดทิ้งปัญหาของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

กลุ่มเพศหลากหลาย

พฤติกรรมความสัมพันธ์ในความรักแบบ “รักร่วมเพศ” มีเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยยุคอียิป โบราณ โดยนักโบราณคดีมีการขุดพบหลักฐานหลุมศพของชายคู่หนึ่งที่ฝังอยู่ในหลุมศพเดียวกัน และยืนยันยันได้ด้วยการมีหลักฐานแสดงถึงการใช้ชีวิตร่วมกันของชายคู่นี้จากภาพจารึก มากมาย(Subhanetto, Varinto & Panyarattanakorn, 2020) ต่อมา มีการก่อตั้งองค์กรสิทธิ

เกย์แห่งแรกในสหรัฐอเมริกา(Society for Human Rights) ในปี ค.ศ.1924 และเมื่อปี ค.ศ. 1973 สมาคมจิตเวชศาสตร์สหรัฐอเมริกา(American Psychiatric Association) ได้ยกเลิกคำว่า “รักร่วมเพศ” ออกจากคู่มือการวินิจฉัยและสถิติด้านความผิดปกติทางจิต(DSM) และประกาศว่ารักร่วมเพศไม่ใช่อาการทางจิตเวชอีกต่อไป (Dresche, 2015)

จากคำกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงตัวตนและการมีอยู่ของกลุ่มเพศหลากหลายในประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ซึ่งในประวัติศาสตร์ก็มีกลุ่มเพศหลากหลายมากมายปรากฏอยู่ เช่น “การเล่นเพื่อน” ที่มีปรากฏขึ้นในประเทศไทย (การร่วมรักสำเร็จความใคร่กับเพศเดียวกัน) ที่ปรากฏภาพจิตรกรรมฝาผนังวัดคงคาราม อ.โพธาราม จ.ราชบุรี สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมโยงมาสู่ความแตกต่างหลากหลายทางเพศที่มีความสลับซับซ้อนในปัจจุบัน

นิยามของคำว่า “ความหลากหลายทางเพศ” มีการพัฒนาคำเรียกของกลุ่มคนหลากหลายทางเพศพร้อมกับสังคมที่มีความสลับซับซ้อน โดยในกลุ่มแรกของกลุ่มเพศหลากหลายที่เป็นที่รู้จักกันคือ “เกย์” เกิดขึ้นในราวทศวรรษ 1970 และมีการพัฒนาคำอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้เรียกกลุ่มคน จนเกิดความพยายามในการจัดระเบียบเพศสภาพ เพศวิถี โดยใช้สรีระทางกายภาพ บุคลิกภาพทางเพศ และรสนิยมทางเพศ และในปัจจุบันเมื่อกล่าวถึงกลุ่มเพศหลากหลายแล้วจะประกอบไปด้วยคำเรียกที่ใช้อธิบายกลุ่มคนดังกล่าว (บุษกร สุริยสาร, 2557) ดังนี้

1. Gay (เกย์) เป็นกลุ่มผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกัน ได้แก่ 1.1) เกย์คิง/รุก (Top) คือกลุ่มเกย์ที่เวลามีความสัมพันธ์ทางเพศจะมีบทบาทเป็นฝ่ายรุก (ฝ่ายกระทำ) 1.2) เกย์รับ/ควีน (Bottom) คือ กลุ่มเกย์ที่เวลามีความสัมพันธ์ทางเพศจะเป็นฝ่ายรับ (ผู้ถูกกระทำ) 1.3) โบท (Both) คือ กลุ่มเกย์ที่สามารถสลับบทบาทเวลาที่มีความสัมพันธ์ทางเพศที่เป็นได้ทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ

2. Lesbian (เลสเบี้ยน) เป็นกลุ่มผู้หญิงที่รักผู้หญิงด้วยกัน (ราเมศ พรหมเย็น, 2562) ได้แก่ 2.1) ทอม (Tomboy) บุคคลกลุ่มนี้มีลักษณะทางกายภาพเป็นผู้ชาย แสดงออกถึงความเข้มแข็ง แข็งแรง เป็นผู้นำ 2.2) ดี (Lady) มีลักษณะทางกายภาพเป็นผู้หญิงปกติทั่วไป ชอบผู้หญิงที่มีลักษณะทางกายภาพเป็นผู้ชายและมีบุคลิกเข้มแข็ง สำหรับในบทบาทของเลสเบี้ยนจะไม่ได้นำบทบาทในกิจกรรมทางเพศเป็นตัวกำหนด จะพิจารณาจากอัตลักษณ์ของบุคคลนั้นๆ ในอดีตคนไทยจะเรียกอีกชื่อ คือ “อัญจารี”

3. Bisexual (คนรักสองเพศ) มีรสนิยมทางเพศทั้งกับเพศเดียวกันและเพศตรงข้าม ในกลุ่มของคนรักสองเพศที่เกิดขึ้นกับผู้ชายจะเรียกว่า “เสือใบ” โดยสามารถจำแนกออกได้

เป็น ไบรูก(ฝ่ายกระทำ) ไบรับ(ฝ่ายถูกกระทำ) แต่เพศหญิงยังไม่พบการจำแนกเป็นกลุ่มย่อยของกลุ่มรักสองเพศ (ปริยศ กิตติธีระศักดิ์, 2560)

4) Transgender (คนข้ามเพศ) เป็นผู้ที่มียีนส์ลักษณะทางเพศที่เพศสภาพตรงกันข้ามกับเพศกำเนิด และมีความรู้สึกพึงพอใจกับเพศสภาวะ หรืออัตลักษณ์ทางเพศที่ตรงกันข้ามกับเพศกำเนิดของตน โดยสามารถแบ่งออกได้เป็น 1) หญิงข้ามเพศ (Transgender female) คือ เป็นผู้มีเพศกำเนิดเป็นผู้ชายแต่มีเพศสภาพหรือมีการรับรู้ทางเพศจากภายในเป็นผู้หญิง 2) ชายข้ามเพศ (Transgender male) คือ เป็นผู้มีเพศกำเนิดเป็นผู้หญิงแต่มีเพศสภาพหรือมีการรับรู้ทางเพศจากภายในเป็นผู้ชาย

5) Intersex (คนที่มีเพศกำกวม) เป็นบุคคลที่เกิดมาพร้อมกับสรีระทางเพศที่กำกวม คือมีลักษณะที่ไม่ตรงทั้งเพศชายและเพศหญิง หรือมีอวัยวะสืบพันธุ์ทั้งสองเพศ และสามารถเรียกกลุ่มคนดังกล่าวได้ว่า กะเทย หรือคนสองเพศ โดยสามารถจำแนกประเภทของพฤติกรรมกะเทยซึ่งแบ่งออกเป็นสองแบบ ดังนี้ (นฤพนธ์ ดั้ววิเศษ, 2558) 1)กะเทยแท้ หมายถึง บุคคลที่มีอวัยวะและฮอร์โมนเพศทั้งชายและหญิงอยู่ในคนๆเดียว 2) กะเทยเทียม หมายถึงบุคคลที่มีฮอร์โมนเพศชายหรือหญิงอย่างเดียว แต่มีอวัยวะสืบพันธุ์ตรงข้ามกับฮอร์โมน

6) Queer (ควีร์) คนที่มีความรักโดยไร้กฎเกณฑ์(ทางเพศ) เป็นคำเรียกกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ใดๆ ไม่ว่าเขาคนนั้นจะเป็นเพศไหน จะรักใคร่ จะชอบเพศไหน ไม่จำกัดว่าจะต้องรักชอบกับเพศใดเพศหนึ่งเท่านั้น คนที่ไม่จำกัดว่าเป็นเพศใดและต้องรักเพศใด ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ทางเพศ (Gender identity) ที่อยู่นอกคำจำกัดความทางเพศโดยสิ้นเชิง (มนูญ วงษ์มะเขะห์, 2565)

เพศวิถี (Sexual Orientation) คือความรู้สึก อารมณ์เสนาหา รสนิยมทางเพศ หรือความพึงพอใจทางเพศที่มีต่อบุคคลอื่น แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะหลักๆ ได้แก่ (รัตนกร สัตตอริยทรัพย์, 2565)

1) รักต่างเพศ คือผู้ที่มีรสนิยมชื่นชอบเพศตรงข้าม โดยต้องการมีความสัมพันธ์ทางกายและทางใจกับบุคคลต่างเพศ เช่น ผู้ชายที่ชอบผู้หญิง หรือผู้หญิงที่ชอบผู้ชาย

2) รักเพศเดียวกัน คือผู้ที่มีรสนิยมชื่นชอบเพศเดียวกัน ต้องการมีความสัมพันธ์ทางกายและทางใจกับเพศเดียวกัน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มหลักๆ ได้แก่ ผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกันหรือที่เรียกว่าเลสเบี้ยน และผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน เรียกว่าเกย์

3) ไบเซ็กชวล คือผู้ที่มีรสนิยมชื่นชอบทั้งเพศหญิงและเพศชาย มีอารมณ์เสนาหา และมีความสัมพันธ์ทางกายทางใจกับเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกันก็ได้

4) ไม่ฝักใฝ่ทางเพศ คือผู้ที่ไม่สนใจหรือฝักใฝ่ในการมีเพศสัมพันธ์ แต่อาจรู้สึกสนิทสนมผูกพันหรือมีความรักกับบุคคลอื่นได้เป็นปกติ

เพศสภาพ คือลักษณะที่สังคมให้คุณค่าว่าคนๆนั้นคือความเป็นเพศอะไร มี 3 ประเภท (1) ความเป็นผู้หญิง ความเป็นผู้ชาย หรือ คุณลักษณะ ลักษณะที่สังคมให้คุณค่า ซึ่งเป็นลักษณะที่สังคมให้ความหมายว่านี่คือคุณลักษณะของผู้ชาย นี่คือนคุณลักษณะของผู้หญิง เช่น ผู้หญิงควรมีความนุ่มนวล อ่อนหวาน เอาใจใส่ เป็นผู้ตามที่ดี ผู้ชาย สังคมก็บอกว่า ชอบอิสระ ชอบการออกกำลังกาย ความเป็นผู้นำ กล้าตัดสินใจ เด็ดเดี่ยว (2) คนข้ามเพศ หรือ Transgender คนที่มีเพศกำเนิดอันหนึ่ง แต่อยากเป็นอีกเพศหนึ่ง ไม่ได้มีการบ่งบอกว่ามีการผ่าตัดเปลี่ยนเพศหรือยัง แค่งบ่งบอกในลักษณะของคุณลักษณะที่สังคมให้ความหมาย (3) พฤติกรรมข้ามเพศบางโอกาส หรือ Transvestite คาบเกี่ยวกับเรื่องเพศวิถี เหมือนกับ Transgender เช่น การแต่งคอสเพลย์ ที่มีผู้ชายบางคนนิยมนำเป็นผู้หญิงในชีวิตประจำวัน แต่แต่งแค่ชั่วคราวชั่วคราวแต่เขายังชอบผู้หญิงอยู่ ใช้ได้กับทั้ง ผู้หญิง ผู้ชาย

สรุป

พรรคการเมืองจะต้องสร้างความเชื่อมั่นและความศรัทธาให้เกิดขึ้นกับหมู่ประชาชน เพราะหากประชาชนขาดความเชื่อมั่นศรัทธาต่อผู้ปกครองหรือคณะผู้ปกครอง ระเบียบการเมืองก็ไม่อาจที่จะสงบสุขและยากที่จะปกครองประชาชนได้ พรรคการเมืองหากได้รับความไว้วางใจจากประชาชนจนกลายเป็นคะแนนเสียงเพื่อให้ได้รับการคัดเลือกในการจัดตั้งรัฐบาลเพื่อบริหารจัดการประเทศหรือทำหน้าที่ฝ่ายค้านในการตรวจสอบถ่วงดุลและเป็นปากเสียงตัวแทนของประชาชน พรรคการเมืองจะต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมอย่างเสมอภาคเท่าเทียมโดยไม่ทอดทิ้งกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งไว้ชายขอบของสังคม

นโยบายของพรรคการเมืองนอกจากจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องและยึดโยงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลักสำคัญ คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในสังคม และเป็นนโยบายที่ต้องตั้งอยู่บนฐานความเสมอภาคเท่าเทียมของประชาชนทุกคนในสังคม โดยไม่ทอดทิ้งกลุ่มใดเพราะประชาชนทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันที่รัฐพึงจะกระทำการดูแลและจัดสรรทรัพยากรอย่างเสมอภาค ตัวอย่างเช่น พรรคการเมืองที่มีนโยบายยอมรับกลุ่ม

บุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ มีการสื่อสารเกี่ยวกับการรณรงค์ให้ความรู้ในเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่สอดคล้องกับรสนิยมทางเพศอย่างปลอดภัยและการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างปกติสุข, นโยบายสมรสเท่าเทียม ที่มอบสิทธิให้กับคู่รักที่มีความหลากหลายทางเพศในศักดิ์ศรีการเป็น “คู่สมรส” ตามกฎหมาย โดยกำหนดให้แก้ไขบทบัญญัติว่าด้วยการสมรส ในมาตรา 1448 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ป.พ.พ.) จากเดิมที่เป็นระหว่าง “ชายและหญิง” ให้เป็น “บุคคลกับบุคคล” เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะเรื่องนโยบายของพรรคการเมืองต่อกลุ่มเพศหลากหลาย พรรคการเมืองควรทำความเข้าใจในความแตกต่างหลากหลายทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคม หรือผู้ทำงานกำหนดและนำเสนอนโยบายควรมีความรู้ความเข้าใจในตัวตนและวิถีชีวิตของกลุ่มเพศหลากหลาย เพื่อให้เกิดการยอมรับและมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ อย่างเสมอภาคเท่าเทียม โดยไม่ใช่เพียงเพศกระแสหลักชายหญิง ที่จะได้รับการยอมรับและมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มากกว่าเพศกระแสรอง ไม่ควรมองว่ากลุ่มเพศหลากหลายจะต้องเป็นไปตามบรรทัดฐานที่สังคมตีกรอบไว้ จนทำให้เกิดมุมมองกลุ่มเพศหลากหลายอย่างมีอคติในเชิงลบในระดับทัศนคติ เช่น การถูกกีดกันในการประกอบอาชีพครู, อาจารย์ของกลุ่มคนข้ามเพศ (Transgender) ที่แต่งกายตามเพศสภาพของตนเองโดยไม่ตรงกะเพศกำเนิด สังคมมองว่าไม่มีที่น่าเชื่อถือ หรือการผลิตซ้ำของสื่อ เรามักเห็นว่าหนังหรือละครนำเสนอ กลุ่ม LGBTQ เป็นกลุ่มที่มีความหยาบคาย ชอบพูดจาเรื่องเพศสัมพันธ์ เป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงในการแพร่เชื้อติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ไม่สมหวังเรื่องความรัก เป็นต้น การนำเสนอของสื่อก่อให้เกิดความเกลียดชังทางสังคมและภาพจำในทางลบของสังคมต่อกลุ่มเพศหลากหลาย สิ่งต่างๆ ข้างต้นนำมาซึ่งทัศนคติเชิงลบต่อกลุ่มเพศหลากหลาย จนขาดความสำคัญจากสังคมไป นำมาซึ่งการกำหนดนโยบายต่างๆ ที่ไม่ครอบคลุมและเข้าถึงปัญหาที่แท้จริงเพราะถูกจำกัดไว้โดยใช้ทัศนคติเชิงลบเป็นที่ตั้งของผู้เสนอหรือกำหนดนโยบาย จึงส่งผลกระทบต่อกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ

เอกสารอ้างอิง

- วิทยากร เชียงกุล. (2566). หลักการปกครอง. เรียกใช้เมื่อ 2 พฤษภาคม 2566 จาก <https://witayakornclub.wordpress.com/2007/06/26/democratic/>
- เคท ครั้งพิบูลย์. (2565). สิทธิเพศหลากหลายในฐานะพลเมืองและความต้องการสวัสดิการสังคมในประเทศกำลังพัฒนา. รายงานสืบเนื่องการสัมมนาวิชาการเนื่องในโอกาสการสถาปนาคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มธ. 65, 223-224.
- วิทยา นาศิริกุล และ สุพพล ราชภัณฑารักษ์. (2539). พรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- โกเมศ ขวัญเมือง. (2563). พรรคการเมืองเปรียบเทียบ. วารสารกฎหมายและสังคมรังสิต, 2 (3), 46.
- ไพบูล สุขเจตน์. (2565). ปัจจัยการกำหนดนโยบายของพรรคการเมือง. วารสาร มจร. สังคมศาสตร์ปริทรรศน์, 11(5), 85-90.
- บุษกร สุริยสาร. (2557). อัตลักษณ์และวิถีทางเพศในประเทศไทย. (พิมพ์ครั้งที่ 1). องค์การแรงงานระหว่างประเทศ.
- ปริญญ์ กิตติธรรมาศักดิ์. (2560). ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับค่านิยมในการศึกษาถึงความหลากหลายทางเพศในคนกลุ่มน้อยทางเพศในประเทศไทย. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต, 31(2), 1-14.
- วรธา มงคลสืบสกุล. (2565). พัฒนาการการยอมรับและรับรองสิทธิของผู้มีความหลากหลายทางเพศ. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ, 39(3), 115.
- นฤพนธ์ ดั้ววิเศษ. (2553). ขบวนการเคลื่อนไหวของเกย์ในสังคมไทยภาคปฏิบัติการและกระบวนการ. ใน วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มนูญ วงษ์มะเขาะห์. (2566). ทำความรู้จักกับ LGBTQI ตัวย่อที่มีความหมาย และประเด็นที่น่าสนใจในความก้าวหน้าของกลุ่ม LGBTQI. เรียกใช้เมื่อ 2 เมษายน 2566 จาก <https://www.amnesty.or.th/latest/blog/860/>
- ราเมศ พรหมเย็น. (2566). เพศแห่งสยาม. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพิพิธภัณฑการเรียนรู้แห่งชาติ. <https://web.facebook.com/rsat.info/posts/679397725580812>

/?_rdc=1&_rdr

Key V.O. (1964). Politics, Parties and Pressure Groups. New York: Thomas Y. Crowell.

Friedrich, C.J. (1963). Man and His Government. New York: McGraw - Hill.

Greenwood, W. T. (1965). Management and Organizational Behaviour Theories: An Interdisciplinary Approach. Ohio: South-Western Publishing Co.

Piffner, J. M. (1960). Administrative Organization. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall.

Subhanetto, K., Varinto, W. & Panyarattanakorn. (2020). Homosexuality: An Analysis Based on Buddhist Ethics Guidelines. Journal of Multidisciplinary in Humanities and Social Sciences, 3 (1), 92-103. (in Thai)

Drescher, J. (2015). Out of DSM: Depathologizing Homosexuality. Behavioral Sciences, 5(4), 565-575.

นายทุนกับปัญหาการทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอด*

POLITICAL PARTY POLICIES TOWARDS DIVERSE GENDER GROUPS

สกุล กร้าธาดา¹ และ พีรพล สิมมา²

Sakul Kamtada¹ and Peerapol Simma²

¹⁻²สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

¹⁻²Major of Laws Faculty Of Humanities And Social Sciences Phetchaburi Rajabhat University, Thailand

Corresponding author E-mail: iamlecturerlawpeerapol@gmail.com

Received 11 August 2023; Revised 27 October 2023; Accepted 28 October 2023

บทคัดย่อ

ปัญหานายทุนกับปัญหาการทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอดโดยการอ้างสิทธิที่จะผ่านที่ดินของบุคคลอื่น อันนำมาสู่การออกเอกสารสิทธิในที่ดินอันเป็นเหตุให้ที่ดินสาธารณะในการใช้ประโยชน์ร่วมกันถูกปิดล้อมนั้นโดยการบีบบังคับให้ประชาชนไม่มีทางเลือกสร้งจายอมต้องขายที่ดินให้กับนายทุนโดยที่สุด ส่งผลให้นายทุนสามารถที่จะเรียกราคาที่ดิน ที่ตรงใจนายทุน ส่งผลให้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อน ไม่มีกฎหมายห้ามไว้เป็นการเฉพาะ อีกทั้งกฎหมายยังไม่เปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานที่ดินผู้ซึ่งมีอำนาจออกเอกสารสิทธิในที่ดิน ใช้ดุลยพินิจในการสั่งเพื่อเว้นช่องทางเข้า-ออกจากทางสาธารณะประโยชน์ไปสู่ที่ดินสาธารณะประโยชน์ได้ หรือราคากลางของที่ดินในแต่ละท้องที่จังหวัดนั้นๆ

กฎหมายไทยยังไม่รองรับต่อปัญหานี้ ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอแนะให้ที่ดินที่อยู่ระหว่างพิจารณาออกเอกสารสิทธิในที่ดินนั้น ห้ามไม่ให้ดำเนินการ เว้นแต่เจ้าของที่ดินยินยอมให้มีการเว้นทางเข้าออกและกำหนด ค่าทดแทนให้เจ้าของที่ดิน และในกรณีที่ที่ดินซึ่งถูกปิดล้อมจนเป็นที่ตาบอดหาทางเข้าออกไม่ได้ถ้ามีเจตนาอันเชื่อได้ว่า เป็นกลวิธีของนายทุน หากต้องการซื้อที่ดินผืนดังกล่าวมารวมกับของตนอันเป็นการหาผลประโยชน์บนความ

* สกุล กร้าธาดา และ พีรพล สิมมา. (2566). นายทุนกับปัญหาการทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอด. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาลังคม, 1(5), 54-66.

Sakul Kamtada and Peerapol Simma. (2023). Capitalists and the Problem of Land Blindness. Journal of Interdisciplinary Social Development, 1(5), 54-66.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2023.16>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

เดือดร้อนของผู้อื่นนั้น ให้เป็นอำนาจของท้องถิ่นโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจพิจารณาออกประกาศเป็นราคาที่ดินพึงประเมิน

คำสำคัญ: การออกเอกสารสิทธิ, เอกสารสิทธิในที่ดิน, ที่ดินสาธารณะ

Abstract

The problem of capitalists and the problem of land blindness caused by claiming ownership of others' land. Land rights documents Land is ultimately sold to capital. Therefore, capital can demand land prices that meet capital requirements. There is no specific legal prohibition that causes villagers to suffer. In addition, the law does not allow land officials with the authority to issue land rights documents. Use discretionary power to order entry into public interest land from the public interest. Or the intermediate price of land in each province.

Thai law does not support this issue. Researchers agree to suggest that the use of land under consideration for issuing land rights documents is prohibited. Unless the landowner agrees to abandon the entrance and pays compensation to the landowner. If the land is blindly surrounded and there is a strategy considered capitalist, there will be no entrance or exit. Ministry of Foreign Affairs of Thailand.

Keyword: Issuing Land Certificate of Title, The Land Code, Public land

บทนำ

การออกเอกสารสิทธิในที่ดินให้แก่ประชาชน แม้จะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่ที่ดินที่สามารถออกเอกสารสิทธิได้นั้นจะต้องไม่อยู่ หรือไม่ทับซ้อนกับ ที่ดินสาธารณะประโยชน์หรือที่ดินที่มีการสงวน หวงห้ามไว้ตามกฎหมาย ซึ่งพื้นที่ที่ห้ามออกเอกสารสิทธิให้แก่บุคคลทั่วไป เช่น ที่ป่า ที่ภูเขา ที่เกาะ เป็นต้น

การออกเอกสารสิทธิในที่ดินแปลงหนึ่งโดยมีแนวเขตข้างเคียงติดต่อกับที่สาธารณะประโยชน์สามารถออกได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การที่ประชาชนได้อาศัยอยู่ในที่ดินซึ่งเป็นที่ดินแปลงติดกันมีการเดินทางสัญจรผ่านมาเข้าออกกันสู่ถนนสาธารณะในการใช้ประโยชน์ร่วมกัน จนวันหนึ่งมีนายทุนซื้อที่ดินและทำการล้อมรั้ว ปิดทางทำให้ประชาชนที่จากเดิมสัญจรไปมา ได้รับผลกระทบเดือดร้อน ไม่สะดวกในการดำเนินชีวิตประจำวัน อันนำมาสู่ข้อพิพาท ประเทศไทยมีปัญหาดังกล่าวเยอะมาก เป็นปัญหาที่ยังเป็นข้อถกเถียงในทางกฎหมาย คาราคาซึ่งประชาชนท้อแท้เบื่อหน่ายในกระบวนการยุติธรรมที่ซับซ้อน มีขั้นตอน สลับซับซ้อน

หากพิจารณาจากปัญหาข้างต้นจะพบว่า มีข้อเท็จจริงที่เป็นกรณีศึกษาโดยเมื่อประมาณปี พ.ศ.2559 มีผู้สูงอายุ 3 ท่านอายุราว 65-70 ปี โดยเป็นพี่น้องกันประกอบอาชีพรับราชการครูจนกระทั่งเกษียณอายุราชการ โดยทั้งสามท่านพักอาศัยอยู่บ้านซอยเพชรเกษม เนื้อที่ 4 ไร่เศษ เป็นเวลานานกว่า 70 ปี แต่เดิมได้อาศัยทางเพื่อนบ้านซึ่งเป็นที่ดินแปลงติดกัน เดินทางเข้าออกสู่ถนนสาธารณะเพราะที่บ้านของตนนั้นเป็นที่ดินตาบอด โดยอยู่มาวันหนึ่งเพื่อนบ้านได้ขายที่ดินให้กับนายทุนรายหนึ่ง เมื่อมีการซื้อขายสำเร็จนายทุนได้เข้ามาปิดล้อมรั้วไม่ให้ผ่านทางเข้าออกได้อีกต่อไป

เหตุการณ์ดังกล่าวเพื่อนบ้านทนไม่ไหวจึงต้องนำเอาอาหารและเครื่องมือช่วยกันเพื่อเอาเข้าไปให้ผู้สูงอายุทั้ง 3 ท่าน เมื่อนายทุนเห็นในการกระทำดังกล่าวก็เกิดการไม่พอใจ ทำการปิดล้อมที่ดิน ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนถึง 4 ครั้ง โดยครั้งสุดท้ายได้ปิดล้อมที่ดินดังกล่าวนานถึง 20 วัน จนทำให้เพื่อนบ้านไม่กล้าที่จะนำอาหารเข้าไปให้ เพราะนายทุนจะแจ้งความดำเนินคดีฐานบุกรุก

ผู้สูงอายุทั้ง 3 ท่านจึงตัดสินใจแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เข้าช่วยเหลือโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้เข้ามาเปิดทางให้ แต่นายทุนเห็นก็ทำการแจ้งความดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้ามาเพื่อที่จะช่วยเหลือ เรื่องราวนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันในแวดวงของนักกฎหมาย โดยก็ได้มีการแสดงความคิดเห็นในทิศทางเดียวกันว่าแม้จะมีโอกาสที่จะชนะคดีในการขอเปิดทางจำเป็น อันอาจได้มาซึ่งทางเข้าออกตามสิทธิที่ได้ตามกฎหมาย แต่เชื่อได้ว่าจะมีกระบวนการตลอดจนวิธีการต่างๆของนายทุนมาก่อวิน ทำให้ยุ่งยากลำบากในการอยู่อาศัย ขัดขวางไม่ให้ความสะดวกจนท่ายที่สุด ผู้สูงอายุทั้ง 3 ท่านก็จะเกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ ประกอบกับอายุมากขึ้นแล้วก็คงที่จะตัดสินใจยอมขายที่ดินให้กับนายทุนในราคาที่ไม่เป็นธรรม ถูกกดราคาที่ดิน กรณีปัญหาดังกล่าวไม่ใช่เป็นเหตุการณ์หรือปัญหาแรกในประเทศไทยแต่กลับมีอยู่มากมายซึ่งเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปและหากเป็นผู้ที่ไม่รู้กฎหมายย่อมที่จะถูกเอารัดเอา

เปรียบจากนายทุน จึงเป็นปัญหาที่ผู้ศึกษามีความตั้งใจที่จะหาแนวคิดวิธีการตลอดจนข้อกฎหมายต่างๆ ซึ่งผู้ศึกษามีความเห็น ว่า ควรที่จะมีการออกกฎหมายตลอดจนข้อบัญญัติเพื่มาอุดช่องว่างแห่งกฎหมายอันเป็นประโยชน์ต่อความผาสุกของประชาชน และควรมีการกำหนดราคาที่ดินที่มีมาตรฐานเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย โดยประชาชนทั่วไปซึ่งไม่ใช่เจ้าของที่ดินไม่สามารถเดินผ่านที่ดินส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางสาธารณะนั้นได้ ในทางกฎหมายนั้น เจ้าของที่ดินย่อมมีสิทธิสงวน หวงห้ามหรือป้องกันสิทธิในการใช้สอยที่ดินของตน ด้วยการไม่ให้ผู้ใดเดินผ่านได้ ทั้งที่แต่เดิมมีการสัญจรไปมาสู่ทางสาธารณะประโยชน์ การพิจารณาออกเอกสารสิทธิ ในปัจจุบันกฎหมายของประเทศไทยยังไม่มีข้อห้ามในทำนองนี้ จึงทำให้มีการ ออกเอกสารสิทธิแล้วเป็นเหตุทำให้ที่ดินสาธารณะถูก ปิดล้อมได้ แม้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะได้บัญญัติในเรื่องทางจำเป็นไว้ ในกรณีที่ดินถูกปิดล้อม (ที่ดินตาดบอด) ไม่สามารถออกสู่ทางสาธารณะประโยชน์ได้ โดยให้เจ้าของที่ดินนั้นร้องต่อศาลเพื่อให้สั่งเปิดทางออกสู่ทางสาธารณะได้ แต่กรณีที่ดินสาธารณะดังกล่าวมีปัญหาว่าอยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะร้องขอเปิดทางจำเป็นหรือไม่ หากสามารถทำได้ มีปัญหาต่อไปว่าผู้ใดจะเป็นผู้ร้อง และผลของการร้องขอผูกพันกับบุคคล ภายนอกซึ่งไม่ได้ร่วมร้องขอด้วยหรือไม่

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1387 ถึง มาตรา 1401 ในเรื่องการจำยอม จะพบว่า หลักของการจำยอมเป็นเรื่อง อสังหาริมทรัพย์แปลงหนึ่ง เรียกว่า ภารยทรัพย์ ยอมรับภาระบางประการเพื่อประโยชน์ของ อสังหาริมทรัพย์อีกแปลงหนึ่ง เรียกว่า สามยทรัพย์ (Banyat Sucheewa, 1969 : 83-87) บทบัญญัติว่าด้วยการจำยอมตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ จึงไม่ครอบคลุมปัญหาดังกล่าว เพราะการเปิดทางเข้าออกจากที่ดินสาธารณะ ไปสู่ทางสาธารณะเป็นการก่อให้เกิดประโยชน์กับประชาชนทั่วไปไม่ใช่ก่อให้เกิดประโยชน์กับที่ดินสาธารณะโดยตรง เพื่อพิจารณาแล้ว ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่สำคัญเพราะ เป็นปัญหาที่ใกล้ชิดและเป็นเรื่อง กระทบกระเทือนสิทธิของทั้งฝ่ายผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือมีสิทธิครอบครองทั้งยังกระทบกับการใช้ประโยชน์ ในที่สาธารณะของประชาชนทั่วไป นอกจากนี้ ปัญหาดังกล่าวยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมานานมีประชาชนทั่วไปผู้ได้รับความกระทบกระเทือนต่อสิทธิที่จะใช้ประโยชน์ ในที่สาธารณะของตนแต่ไม่สามารถดำเนินการใด ๆ ได้ เพราะกฎหมายไม่เปิดช่องให้กระทำได้ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้นำปัญหาดังกล่าว มาทำการศึกษาเพื่อหาแนวทาง หรือมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมกับบริบท ของประเทศเพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาดังกล่าวเพราะปัญหานี้

เป็นปัญหาสำคัญต่อสิทธิของประชาชนในการ เข้าใช้ประโยชน์ที่ดินสาธารณะ จึงต้องแก้ไข เพื่อให้สิทธิของประชาชนกลับคืนมา

แนวคิดเกี่ยวกับการถือครองที่ดิน กรรมสิทธิ์ในที่ดิน และที่สาธารณะในประเทศไทย

แนวคิดเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ของไทยเริ่มมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แต่ยังไม่มีการออกเอกสารสิทธิใดๆ ให้แก่ประชาชน ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยา ยังมีเอกสารสิทธิในที่ดิน ที่เรียกว่า โฉนด แต่เป็นลักษณะการออกเอกสารเพื่อการจัดเก็บภาษีเสียมากกว่าการรับรองกรรมสิทธิ์ในที่ดิน (Department of Land, 2000 : 1) ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ 1 จนถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาล ที่ 4 การบริหารจัดการงานที่ดินยังคงดำเนินการเช่นเดียวกับสมัยกรุงศรีอยุธยา ตามกฎหมายเบ็ดเสร็จ โดยมีกรมนาเป็นผู้รับผิดชอบเช่นเดิม ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงวางพื้นฐานในการปรับปรุงสิทธิของผู้ถือครองที่ดินได้ตรวจบทกฎหมายเกี่ยวกับที่ดิน ออกใช้บังคับหลายฉบับทั้งในรูปประกาศพระบรมราชโองการพระราชบัญญัติโดยมุ่งหมายที่จะให้เจ้าของที่ดินผู้ลงทุนแรงทำประโยชน์ในที่ดินได้รับความเป็นธรรมและป้องกันระงับข้อวิวาท บาทหมางเนื่องจากการแย่งสิทธิในที่ดินกัน และต่อมา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้จัดตั้งกระทรวงเกษตรพาณิชย์การ (เดิมคือกรมนา แต่ได้ยกฐานะขึ้นเป็นกระทรวง) และทรงมีพระราชประสงค์ให้มีการออกโฉนดที่ดินทั่วประเทศซึ่งโฉนดที่ดิน ฉบับแรกของประเทศไทยได้ทำการออกในท้องที่ตำบลบ้านแปง อำเภอพระราชวัง (ปัจจุบัน คือ อำเภอบางปะอิน) แขวงเมืองกรุงเก่า (ปัจจุบัน คือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา) เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ 1 เนื้อที่ 89 ไร่ 1 งาน 53 ตารางวา มีพระนามพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ ทรงถือกรรมสิทธิ์ (Department of Land , 2000 : 35) ในการออกโฉนดที่ดินครั้งแรกนี้ พระยา ประชาชีพบริหาร (ผึ่ง ชูโต) ข้าหลวงพิเศษจัดการที่ดินได้มีแนวคิดในการวางโครงการและแบบแผนขึ้นใหม่ คือ ถือโฉนดเป็นหลักของทะเบียนการส่งมอบต่อกรรมสิทธิ์ด้วยการสลักหลังโฉนดที่ดินหรือที่เรียกว่า ระบบทอร์เรนส์ (Department of Land , 2000 : 25) (Torrens System) ซึ่งเป็นวิธีจัดระเบียบที่ดินของ เซอร์โรเบิร์ต ทอร์เรนส์ (Sir Robet Torrens) และได้มีการพัฒนาต่อมาเป็นการออก

ประมวลกฎหมายที่ดินเพื่อบังคับแก่การออกเอกสารสิทธิ และการถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินทั่วประเทศ เมื่อปี พ.ศ.2497

กฎหมายเกี่ยวกับการออกเอกสารสิทธิในที่ดินและที่สาธารณะในปัจจุบัน

ในปัจจุบัน กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกเอกสารสิทธิในประเทศไทยได้แก่ ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 ประกอบด้วยกฎกระทรวง (ฉบับที่ 43) พ.ศ.2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 ส่วนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับที่สาธารณะของประเทศไทยในปัจจุบัน ประกอบด้วย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 – มาตรา 1307 นอกจากนี้ ยังมีกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดอำนาจ หน้าที่ในการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะอีก 11 ฉบับ ได้แก่

- 1.พระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. 2518
- 2.พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช 2457
- 3.พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456
- 4.พระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. 2535
- 5.พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535
- 6.พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504
- 7.พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507
- 8.พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542
- 9.พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537
- 10.พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2542
- 11.พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2528

หลักกฎหมายอื่นๆ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5672/2546

ป.พ.พ. มาตรา 1349 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ที่ดินแปลงใดมีที่ดินแปลงอื่นล้อมอยู่จนไม่มีทางออกถึงทางสาธารณะได้ไซ้ร้ ท่านว่าเจ้าของที่ดินแปลงนั้นจะผ่านที่ดินซึ่งล้อมอยู่ไปสู่ทางสาธารณะได้” แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่า ที่ดินของโจทก์ด้านทิศตะวันตกจดทางสาธารณประโยชน์แต่ก็ได้ความจากการนำสืบว่า ความจริงแล้วทางสาธารณประโยชน์ไม่เคยมี

อยู่ ปัจจุบันบริเวณที่ระบุในแผนที่ว่าเป็นทางสาธารณประโยชน์นั้นเป็นที่พักอาศัยไปหมดแล้ว ทั้งยังมีที่ดินของบริษัท ข. ปิดกั้นทางสาธารณประโยชน์ซึ่งจำเลยก็รับว่าทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวเป็นทางตัน กรณีเช่นนี้จึงต้องด้วยวรรคสองที่บัญญัติว่า “ที่ดินแปลงใดมีทางออกได้แต่เมื่อต้องข้ามสระ บึง หรือทะเลท่านว่าให้ใช้ความในวรรคต้นบังคับ ” กล่าวคือ แม้ที่ดินของโจทก์จะมีทางออกสู่ทางสาธารณะได้แต่เมื่อทางสาธารณะนั้นเป็นทางตันก็ต้องบังคับตามความในวรรคหนึ่งโดยถือเสมือนว่าที่ดินของโจทก์ไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณะ โจทก์จึงมีสิทธิจะผ่านที่ดินซึ่งล้อมอยู่ไปสู่ทางสาธารณะได้ แต่มาตรา 1349 วรรคสาม บัญญัติว่า ที่และวิธีทำทางผ่านนั้นต้องเลือกให้พอควรแก่ความจำเป็นของผู้มีสิทธิจะผ่าน กับทั้งให้คำนึงถึงที่ดินที่ล้อมอยู่ให้เสียหายแต่น้อยที่สุดที่เป็นได้”

เมื่อที่ดินทั้งสองแปลงของจำเลยซึ่งโจทก์ขอใช้เป็นทางจำเป็นเข้าออกสู่ทางสาธารณะด้านละ 4 เมตรคิดเป็นเนื้อที่ 28 ตารางวา ย่อมจะทำให้ที่ดินทั้งสองแปลงของจำเลยมีเนื้อที่ลดลงและไม่สามารถปลูกบ้านได้ เมื่อพิจารณาสภาพที่ดินทั้งสองแปลงของจำเลยที่โจทก์ขอผ่านเป็นที่ดินซึ่งมีอาณาเขตติดกันหากจะต้องแบ่งที่ดินทั้งสองแปลงของจำเลยเฉพาะส่วนเพื่อเป็นทางจำเป็นตามคำขอของโจทก์ ย่อมจะทำให้ที่ดินทั้งสองแปลงของจำเลยจากที่เคยอยู่ติดกันมาแต่เดิมกลับถูกแบ่งแยกเป็นสองแปลงและทำให้จำเลยไม่สามารถสร้างบ้านทั้งหลังบนที่ดินทั้งสองแปลงหรือใช้ประโยชน์ในที่ดินตามความมุ่งหมายที่ซื้อที่ดินมาแต่แรก ฉะนั้นการที่โจทก์ขอเปิดทางในที่ดินของจำเลยเป็นทางจำเป็น จึงไม่ใช่เป็นเรื่องที่ทำให้ที่ดินที่ล้อมอยู่เสียหายน้อยที่สุด หากแต่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่ล้อมอยู่มากเกินไปกว่าความจำเป็นของโจทก์ที่มีสิทธิจะผ่าน โจทก์จึงไม่มีสิทธิขอให้จำเลยเปิดทางจำเป็นแก่ที่ดินของโจทก์

โดยผู้ศึกษาวิเคราะห์แล้วเห็นว่า

1. ทางจำเป็นเกิดขึ้นโดยเป็นข้อจำกัดสิทธิของเจ้าของอสังหาริมทรัพย์จึงไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสิทธิ
2. สิทธิการใช้ทางจำเป็นนั้นต้องพิจารณาสภาพความเป็นจริงในขณะนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา 1349 ทางจำเป็นจึงมีใช้สิทธิที่ติดกับที่ดินไปตลอด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6593/2550

ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6593/2550 จำเลยปลูกสร้างบ้านในที่ดินของ ล. เจ้าของที่ดินโดยสุจริต บ้านดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย หลังจาก ล. ถึงแก่ความตายมีการ

แบ่งแยกที่ดินดังกล่าวปรากฏว่าบ้านของจำเลยอยู่ในที่ดินที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลย แต่โครงหลังคาบ้านซึ่งติดอยู่กับบ้านเป็นส่วนหนึ่งของบ้านล้ำเข้าไปในที่ดินส่วนที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ อันเป็นกรณีที่เทียบเคียงได้กับการปลูกโรงเรือนรุกล้ำที่ดินของผู้อื่นโดยสุจริตตามกฎหมายดังกล่าว ถือได้ว่า ป.พ.พ. มาตรา 1312 วรรคแรก เป็นบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งเมื่อกรณีดังกล่าว ไม่มีบทกฎหมายที่จะยกมาปรับแก้คดีและไม่ปรากฏว่ามีจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น จึงต้องอาศัยเทียบบทกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยั้งดังกล่าว ตาม ป.พ.พ. มาตรา 4 วรรคสอง เมื่อใช้มาตรา 1312 วรรคแรก ประกอบมาตรา 4 วรรคสอง มาปรับแก้คดีแล้ว ที่ดินของโจทก์ส่วนที่โครงหลังคาบ้านของจำเลยรุกล้ำเข้าไปจึงเป็นภาระจำยอมที่ต้องไปจดทะเบียนสิทธิดังกล่าวตามบทบังคับของมาตรา 1312 วรรคแรก

แม้คำให้การแก้ฟ้องแย้งของโจทก์มิได้ให้การปฏิเสธฟ้องแย้งของจำเลยที่กล่าวอ้างว่าถนนคอนกรีตกว้าง 6.50 เมตร ยาว 76 เมตร ในที่ดินของโจทก์ซึ่งเป็นถนนดังกล่าวข้างต้นเป็นทางจำเป็น แต่ศาลมีอำนาจกำหนดที่และวิธีทำทางผ่านของทางจำเป็นให้พอควรแก่ความจำเป็นของผู้มีสิทธิจะผ่าน โดยคำนึงถึงที่ดินที่ล้อมอยู่ให้เสียหายแต่น้อยที่สุดที่จะเป็นไปได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1349 วรรคสาม ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความกว้างของทางจำเป็นในคดีนี้จึงยังไม่ยุติไปตามคำคู่ความดังกล่าว

ทางจำเป็นเกิดขึ้นโดยอำนาจของกฎหมายและเป็นทรัพย์สินอันมีอยู่เหนืออสังหาริมทรัพย์ที่สามารถใช้ย่นบุคคลทั่วไปได้อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนการได้มาต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ป.พ.พ. มาตรา 1349 และมาตรา 1350 บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของผู้มีสิทธิใช้ทางจำเป็นและเจ้าของที่ดินที่ล้อมไว้แล้วเมื่อมีคำพิพากษาว่าทางพิพาทเป็นทางจำเป็นแล้ว สิทธิและหน้าที่เกี่ยวกับทางจำเป็นของบุคคลดังกล่าวย่อมเป็นไปตามกฎหมาย ไม่มีเหตุที่ศาลจะต้องชี้ขาดตัดสินกำหนดห้ามการใช้ทางจำเป็นเพื่อการใดไว้ล่วงหน้าในคำพิพากษาทั้งตามฟ้องโจทก์คำให้การและฟ้องแย้งของจำเลย และคำให้การแก้ฟ้องแย้งในคดีนี้ คู่ความมิได้โต้แย้งกันว่า จำเลยมีสิทธิใช้ทางจำเป็นเพื่อการค้าหรือไม่ และฟ้องกับฟ้องแย้งดังกล่าวก็มีได้มีคำขอท้ายฟ้องห้ามจำเลยใช้ทางจำเป็นเพื่อการค้า ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยใช้ทางพิพาทตามปกติมิใช่เพื่อการค้า จึงไม่จำเป็นแก่คดีและเกินคำขอของคู่ความ อันเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 142

บทวิเคราะห์นายทุนกับปัญหาการ ทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอด

จากการศึกษาโดยวิเคราะห์กฎหมายและคำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้องนั้นพบว่า การออกเอกสารสิทธิในที่ดินตามกฎหมายไทยเป็นการดำเนินการตามประมวลกฎหมายที่ดิน และตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 43 (พ.ศ.2537) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 โดยกฎหมายไทยห้ามออกเอกสารสิทธิทับที่สาธารณะประเภทต่าง ๆ เช่น ห้ามออกทับที่เขา หรือภูเขา ที่ป่า แม่น้ำ ชายหาด แต่ไม่ห้ามออกประชิดกับที่สาธารณะ หากดำเนินการออกเอกสารสิทธิในที่ดินประชิดที่สาธารณะจะต้องเว้นระยะถอยร่นออกมาจาก แนวที่สาธารณะนั้น ตามแต่หน่วยงานราชการผู้มีอำนาจดูแลรักษาจะพิจารณาสมควรว่า ให้ ถอยร่นเป็นระยะเท่าไร ส่วนการออกเอกสารสิทธิในที่ดินของต่างประเทศนั้น

สำหรับในกรณีปัญหาการออกเอกสารสิทธิในที่ดินอันเป็นเหตุให้ที่ดินสาธารณะถูกปิด ล้อมนั้น จากการศึกษาประเทศไทยไม่มีกฎหมายใดห้ามเจ้าพนักงานที่ดินออกเอกสารสิทธิใน ที่ดินอันเป็นเหตุให้ที่ดินสาธารณะถูกปิดล้อม (เป็นที่ตาบอด) ดังนั้น หากมีกรณีเกิดขึ้นเจ้า พนักงานที่ดินย่อมไม่สามารถใช้ดุลพินิจของตนเองในการสั่งห้ามไม่ให้ออกเอกสารสิทธิในที่ดิน ในลักษณะดังกล่าวได้ แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงว่า หากเจ้าพนักงานที่ดินออกเอกสารสิทธิใน ที่ดินให้แก่เอกชนแล้วจะเป็นเหตุให้ที่ดินสาธารณะประเภทพลเมืองใช้ประโยชน์ร่วมกันถูกปิด ล้อม ทั้งเจ้าพนักงานที่ดินย่อมเห็นประจักษ์แล้วว่าหากออกเอกสารสิทธิให้จะเกิดผลให้ที่ สาธารณะ ถูกปิดล้อมแต่เจ้าพนักงานที่ดินไม่อาจใช้ดุลพินิจเป็นอย่างอื่นหรือใช้ดุลพินิจในการ ออกคำสั่งเพื่อให้เว้นพื้นที่ไว้เป็นทาง เข้าออก จากทางสาธารณะสู่ที่สาธารณะนั้นได้ ซึ่งหากเจ้า พนักงานที่ดินไม่ออกเอกสารสิทธิในที่ดินให้ หรือมีคำสั่งให้เว้นทางเข้า- ออก การกระทำหรือ คำสั่งดังกล่าว ย่อมถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งยังเป็นการละเมิด ต่อสิทธิของเอกชน และเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิธี พิจารณาคดีปกครอง ซึ่งเจ้าพนักงานที่ดินต้องรับผิดชอบ ทั้งทางแพ่งฐานละเมิด รับผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และต้องรับ ผิดในทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีปกครองด้วย

สำหรับอำนาจของเจ้าพนักงานที่ดินในการออกเอกสารสิทธิของไทยต่างจากหลัก กฎหมาย ของต่างประเทศ ในต่างประเทศเจ้าพนักงานที่ดินมีอำนาจมากกว่าโดยเฉพาะอำนาจ ในการออกเอกสารสิทธิในที่ดินให้แก่เอกชนหากมีข้อเท็จจริงเกิดขึ้นในกรณีดังกล่าวเจ้า

พนักงานที่ดินย่อมมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้มีการเว้นพื้นที่ไว้เพื่อเป็นทางเข้า-ออกจากทางสาธารณะผู้ที่สาธารณะได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

ประการต่อมา ประเทศไทยมีหน่วยงานผู้รับผิดชอบดูแลและบริหารจัดการที่ดินสาธารณะ ที่ถูกปิดล้อม ในปัจจุบัน มีองค์กรหรือหน่วยงานของรัฐ ที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาอยู่ 12 หน่วยงาน ตามกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องถึง 12 ฉบับ อาทิเช่น ที่ดินสาธารณะในเขตเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลหรือกรุงเทพมหานครก็อยู่ในอำนาจการดูแลรักษาของเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบลหรือเมืองพัทยาหรือกรุงเทพมหานคร ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 หากเป็นที่ดินสาธารณะประเภทที่ริมน้ำ ที่ชายตลิ่ง ที่ชายทะเล ก็อยู่ในอำนาจของกรมเจ้าท่า ตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 แต่อย่างไรก็ตาม หากที่ดินสาธารณะนั้นเป็นที่ดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (1) คือเป็นที่รกร้าง ว้างเปล่า หรือเป็นที่ดิน ซึ่งมีผู้เวนคืนหรือทอดทิ้งหรือกลับมาเป็นของแผ่นดินโดยประการอื่นตามกฎหมายที่ดิน ที่ดินดังกล่าวจะอยู่ในอำนาจการดูแลรักษาของอธิบดีกรมที่ดิน ตามมาตรา 8 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน การแบ่งแยกดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้มีอำนาจในการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะของประเทศไทยไม่มีความเป็นเอกภาพรวมเป็นหนึ่งเดียว แม้ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 8 จะบัญญัติว่าที่ดินสาธารณะที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานใดให้อธิบดีกรมที่ดิน มีอำนาจในการดูแลรักษาก็ตาม

นอกจากนี้ยังมีปัญหาความทับซ้อนของผู้มีอำนาจในการดูแลรักษา เช่น กรณีที่ดินป่าช้าสาธารณะประโยชน์ในพื้นที่อำเภอหนึ่งนั้น อำนาจในการดูแลรักษาของผู้มีอำนาจทับซ้อนกันระหว่างนายอำเภอ ซึ่งมีอำนาจในการดูแลรักษาตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (เทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล) ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 เป็นต้น

หากพิจารณาตามกฎหมายของต่างประเทศจะพบว่า ผู้มีอำนาจในการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะของต่างประเทศ เช่น ประเทศออสเตรเลีย มีความเป็นเอกภาพและมีผู้รับผิดชอบที่

ชัดเจนไม่ว่าที่สาธารณะประเภทใด ก็ตาม จะมีเพียงผู้รับผิดชอบในการดูแลรักษาโดยตรงเพียงหน่วยงานเดียวทำให้เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับที่ดินสาธารณะการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อันเกี่ยวกับที่ดินสาธารณะจึงมีความชัดเจนไม่มีปัญหาเรื่องผู้มีความอำนาจในการดูแลรักษาทับซ้อนกัน นอกจากนี้ผู้มีความอำนาจในการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะตามกฎหมายของบางประเทศ เช่น ประเทศเยอรมัน พบว่า หน่วยงานผู้มีความอำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะนั้น นอกจากจะกำหนดวิธีการใช้ประโยชน์ที่ดินสาธารณะไว้ค่อนข้างชัดเจนโดยเฉพาะเรื่อง การกำหนดเงื่อนไขในการใช้ประโยชน์ ในที่ดินสาธารณะแล้ว ยังกำหนดต่อไปว่า การใช้ประโยชน์ที่สาธารณะนั้น ต้องไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการสงวนที่ดินไว้เป็นที่สาธารณะ การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ในที่ดินต้องคำนึงถึงสภาพพื้นที่และภูมิทัศน์ด้วย อีกทั้งยังกำหนดให้มีการวางแผนการใช้ประโยชน์ และแผนการบริหารจัดการที่ดินสาธารณะโดยต้องคำนึงถึงการอนุรักษ์พื้นที่และภูมิทัศน์ของเมืองด้วย

เมื่อพิจารณากฎหมายของต่างประเทศเปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศไทย การที่กฎหมายไทยมีหลายฉบับและอำนาจเกี่ยวกับการดูแลรักษาที่ดินสาธารณะของประเทศไทย อยู่ในความรับผิดชอบของหลายหน่วยงาน ทำให้เกิดความไม่เป็นเอกภาพในการดูแลรักษาและการบริหารจัดการที่ดินสาธารณะทั้งในด้านนโยบายและวิธีการปฏิบัติกล่าวคือ เมื่อมีหลายหน่วยงานในการดูแลรักษานโยบายรวมทั้งมาตรการในการคุ้มครองดูแลที่สาธารณะย่อมต่างกัน วิธีการในการบริหารจัดการย่อมต่างกันหรือบางกรณีอำนาจอาจทับซ้อนหรือใกล้เคียงกัน

ปัญหาเกี่ยวกับการเปิดทางจำเป็นตามกฎหมายของประเทศไทย เมื่อปรากฏว่าที่ดินของเอกชนถูกปิดล้อมโดยที่ดินแปลงอื่นจนไม่มีทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะได้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 บัญญัติให้เจ้าที่ดินแปลงที่ถูกปิดล้อมนั้น ขอเปิดทางจำเป็นได้ โดยบริเวณที่จะผ่านทางผ่านนั้นต้องเลือกให้พอควรแก่ความจำเป็นของผู้มีสิทธิจะผ่าน กับทั้งให้คำนึงถึงที่ดินที่ล้อมอยู่ให้เสียหายแต่น้อยที่สุดที่จะเป็นได้ ถ้าจำเป็น ผู้มีสิทธิจะผ่านจะสร้างถนนเป็นทางผ่านก็ได้ ซึ่งผู้มีสิทธิจะผ่านต้องใช้ค่าทดแทนให้แก่ เจ้าของที่ดินที่ล้อมอยู่เพื่อ ความเสียหายอันเกิดแต่เหตุที่มีทางผ่านนั้น ตามบทบัญญัติดังกล่าวให้สิทธิ แก่เอกชนในการร้องขอเปิดทางจำเป็นโดยการใช้ที่ดินของเอกชนแปลงอื่นที่ล้อมที่ดินของตนอยู่เพื่อออกไปสู่ทางสาธารณะประโยชน์ซึ่งการไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณะนั้นจะต้องไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณะโดยเจ้าของที่ดินซึ่งถูกปิดล้อมไม่มีสิทธิตามกฎหมายใด ๆ เลย ส่วนกรณีมีสิทธิผ่านที่ดินของผู้อื่นออกสู่ทางสาธารณะเพราะเขายินยอม เป็นเรื่องของความยินยอมไม่ใช่สิทธิตามกฎหมาย จึงต้องถือว่า ที่ดินลักษณะดังกล่าวไม่มีทางเข้าออกสู่ทางสาธารณะได้ตามกฎหมาย

สรุป

ปัญหานายทุนกับปัญหาการทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอดโดยการอ้างสิทธิที่จะผ่านที่ดินของบุคคลอื่น อันนำมาสู่การออกเอกสารสิทธิในที่ดินอันเป็นเหตุให้ที่ดินสาธารณะในการใช้ประโยชน์ร่วมกันถูกปิดล้อมนั้นโดยการบีบบังคับให้ประชาชนไม่มีทางสัญจรจนจำยอมต้องขายที่ดินให้กับนายทุนโดยที่ที่สุด ส่งผลให้นายทุนสามารถที่จะเรียกราคาที่ดิน ที่ตรงใจนายทุน ส่งผลให้ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อน ไม่มีกฎหมายห้ามไว้เป็นการเฉพาะ อีกทั้งกฎหมายยังไม่เปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานที่ดินผู้ซึ่งมีอำนาจออกเอกสารสิทธิในที่ดิน ใช้ดุลยพินิจในการสั่งเพื่อเว้นช่องทางเข้า-ออกจากทางสาธารณะประโยชน์ไปสู่ที่ดินสาธารณะประโยชน์ได้ หรือราคากลางของที่ดินในแต่ละท้องที่จังหวัดนั้นๆ

ปัญหานายทุนกับปัญหาการ ทำให้ที่ดินเป็นที่ตาบอดจะเห็นได้ว่ายังมีผู้ที่ประสบปัญหาในการเข้าออกพื้นที่ของตน เนื่องจากที่ดินผืนนั้นเป็น ที่ดินตาบอด ซึ่งอาจจะเกิดจากการแบ่งขายจากที่ดินเดิมที่เคยติดกับถนนสาธารณะ หรือเกิดจากการซื้อขายที่ดินล้อมรอบเพื่อเป็นการบีบบังคับหลายๆให้ที่ดินตาบอดนั้นมีราคาต่ำลง จึงเป็นเหตุให้มีกฎหมายบังคับใช้ “ทางจำเป็น” เกิดขึ้น เพื่อเอื้อประโยชน์แก่ผู้ที่มีที่ดินตาบอดได้มากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เป็นภาระเดือดร้อนเปรียบจากการกว้านซื้อที่ดินของเหล่านายทุน ที่มีการกว้านซื้อที่ดินโดยรอบเพื่อให้ที่ดินที่ตกเป็นที่ดินตาบอด ไม่สามารถกระทำการสัญจรเดินทางเข้าออกได้ หวังที่จะทำให้ที่ดินราคาตก ทางด้านกฎหมายเองก็ออก ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 เพื่อช่วยผู้ที่เจอปัญหาของการมีที่ดินตาบอด

หากพิเคราะห์ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1349 แล้วจะเห็นได้ว่า หากที่ดินที่ท่านได้ถือครองอยู่ ถูกล้อมรอบด้วยที่ดินทางอื่นจนไม่สามารถออกสู่ทางสาธารณะได้ ทางกฎหมายแล้วสามารถร้องขอ “ทางจำเป็น” เพื่อให้ที่ดินแปลงที่ถูกล้อมรอบนั้น สามารถเข้าออกทางสาธารณะได้ โดยที่ทางจำเป็นนั้นสามารถเป็นทั้งทางบกและทางน้ำได้เช่นกัน แต่ที่จะต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง เช่น ทางบกสามารถสร้างเป็นถนนขนาดที่พอเหมาะแก่การสัญจรโดยก่อให้เกิดความเสียหายต่อที่ดินผืนที่ตัดผ่านน้อยที่สุด หรือทางน้ำ สามารถสามารถสร้างสะพาน หรือใช้เรือเพื่อออกสู่ทางสาธารณะได้ด้วยเช่นกัน และทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ต้องมีการชดเชยค่าเสียหายต่อเจ้าของที่ดินผืนที่ใช้ตัดผ่านด้วย โดยจะคิดจากขนาดของพื้นที่ที่เสียไปในการใช้ทำเป็นทางสัญจรเข้าออก ว่ามีขนาดมากน้อยแค่ไหน หากตกลงกันไม่ได้ก็ควรต้องมีการฟ้องร้องต่อศาลให้เป็นผู้กำหนดค่าตอบแทนตามความเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5672/2546

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6593/2550

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (1)

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2551

Banyat Sucheewa. Servitude. Thammasat University Law Journal. 1(1), 83-87

Department of Land. (2000). The evolution of the title deeds and Land registration (1 0 0 years, Department of Land). Bangkok: Agricultural Cooperative Federation of Thailand.

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

1. นโยบายการตีพิมพ์ในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม เป็นวารสารในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย บทความวิชาการ บทความปริทัศน์ บทวิจารณ์หนังสือ แก่นักวิชาการ นักวิจัย คณาจารย์ นักศึกษาทุกระดับ และผู้สนใจทั่วไป ในมิติทางด้านศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน ในลักษณะปกปิดรายชื่อ (Double blind peer-reviewed) เปิดรับบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยรับพิจารณาตีพิมพ์ต้นฉบับของบุคคลทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสารทัศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา ทางวารสารกำหนดออกวารสารปีละ 6 ฉบับ (ราย 2 เดือน) ดังนี้ ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - กุมภาพันธ์, ฉบับที่ 2 เดือน มีนาคม - เมษายน, ฉบับที่ 3 เดือน พฤษภาคม - มิถุนายน, ฉบับที่ 4 เดือน กรกฎาคม - สิงหาคม, ฉบับที่ 5 เดือน กันยายน - ตุลาคม และ ฉบับที่ 6 เดือน พฤศจิกายน - ธันวาคม

2. ประเภทของผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

1) บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่นำเสนอการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

2) บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นบทความวิเคราะห์ วิจัยหรือเสนอแนวคิดใหม่

3) บทความปริทัศน์ (Review Article) เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากการทบทวนเอกสารวิชาการ ทั้งทางด้านทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งที่กำหนดไว้ โดยมีการทบทวนวรรณกรรมค้นคว้า รวบรวม ข้อมูลที่มีอยู่แล้วจากแหล่งต่างๆ และนำมาประมวลเรียบเรียงในรูปแบบบทความ

4) บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review) เป็นการค้นหาข้อดีและข้อไม่ดีของเรื่องที่จะวิจารณ์ชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง พร้อมทั้งเสนอแนวทางแก้ไขให้ดีขึ้น เป็นการวิจารณ์เพื่อสร้างสรรค์

3. รูปแบบของการจัดเตรียมต้นฉบับ

1) ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 8 - 12 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว ใช้ตัวอักษรแบบ THSarabunPSK ตั้งค่าหน้ากระดาษโดยเว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนาเช่นตารางที่ 1 หรือ Table 1 และ ภาพที่ 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่ต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) ชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้ตรงกลางหน้าแรก

3) ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุชื่อสังกัดหรือหน่วยงาน

4) มีบทคัดย่อภาษาไทย จำนวนคำอยู่ที่ 250-300 คำ

5) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) 3-5 คำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

6) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจากหัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ให้เว้นระยะห่าง 1 บรรทัด

7) การใช้ตัวเลข คำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning)

บทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) บทคัดย่อ (Abstract) เสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยและผลการวิจัยโดยสรุป สั้นกะทัดรัดได้ใจความ
- 6) บทนำ (Introduction) ระบุความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการวิจัยและระบุวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 7) วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology) ระบุแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 8) ผลการวิจัย (Results) เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิ
- 9) อภิปรายผล (Discussion) เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด
- 10) องค์ความรู้ใหม่ (ถ้ามี) (Originality and Body of Knowledge) ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย
- 11) สรุป (Conclusion) /ข้อเสนอแนะ (Recommendation) ระบุข้อสรุปที่สำคัญและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป
- 12) เอกสารอ้างอิง (References) ต้องเป็นรายการอ้างอิงที่มีปรากฏในบทความเท่านั้น

บทความวิชาการ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) บทคัดย่อ (Abstract)
- 6) บทนำ (Introduction)
- 7) เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 8) สรุป (Conclusion)
- 9) เอกสารอ้างอิง (Reference)

บทความปริทัศน์และบทวิจารณ์หนังสือ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) ข้อมูลส่วนประกอบของหนังสือที่วิจารณ์ ดังนี้
 - 5.1 ภาพปกหนังสือ
 - 5.2 แปลจากหนังสือ:
 - 5.3 ผู้เขียน:
 - 5.4 ผู้แปล:
 - 5.5 สำนักพิมพ์:
 - 5.6 ปีที่พิมพ์:
 - 5.7 จำนวนหน้า:
- 6) บทนำ (Introduction)
- 7) เนื้อเรื่อง (Content)
- 8) บทวิจารณ์
- 9) สรุป (Conclusion)
- 10) เอกสารอ้างอิง (Reference)

4. ระบบการอ้างอิงและเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ

เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงบทความ ควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือ สามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ

เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องและท้ายเล่มใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม – ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ตัวอย่างเช่น การปฏิวัติทางอุตสาหกรรมครั้งที่ 4 (Industry 4.0) ภาครัฐและภาคอุตสาหกรรมจะต้องเตรียมพร้อมในหลาย ๆ ด้านและสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเตรียมพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับอุตสาหกรรมใหม่และเศรษฐกิจยุคใหม่ เป็นการพัฒนาคอนสตรัคชันนาอานาคต เชื่อมโยงทรัพยากรบุคคล ความรอบรู้ นวัตกรรมทางความคิด และเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นหนึ่งเดียวกับการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม (ธนิต โสรัตน์, 2559) โดยเอกสารอ้างอิงที่ใช้ในการอ้างอิงในบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ โดยรูปแบบของเอกสารอ้างอิง มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์ / เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า แล้วตามด้วยชื่อหน่วยงานผู้จัดทำ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) พร้อมปีที่พิมพ์ ตัวอย่าง เช่น “ภิกษุทั้งหลาย รูปเวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เป็นอนัตตา ภิกษุทั้งหลาย ถ้ารูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้จักเป็นอัตตาแล้วไซ้รูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธ” (วิ.ม. 4/20/27) (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539)

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (เกสวดี เชี่ยวชาญ, 2557)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (นิรมัย คัมภีร์รักษา และอัจจิมา ศิริพิบูลย์ผล, 2560)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งรายแรก แล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ทศพร คำผลศิริ และคณะ, 2560)

5) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกัน หรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคน ให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงกับปัจจุบันมากที่สุด (ค้นพบล่าสุด) หรือหากเป็นแนวคิดทฤษฎี ก็ควรอ้างอิงเจ้าของแนวคิดทฤษฎี หรือบุคคลผู้เป็นที่ยอมรับของวงการวิชาการส่วนใหญ่เป็นสำคัญ

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

- 1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Phathong, K., 2007)
- 2) ถ้ามีผู้แต่งสองราย ให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายแอนด์ (&) คั่นกลาง ตามด้วยนามสกุลของผู้แต่งรายที่สอง และตามด้วยอักษรย่อของชื่อภาษาอังกฤษ แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Werker, J. F. & Desjardins, R. N., 2004)
- 3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Bloom, B. S., et al.)

เอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อพระไตรปิฎกอรรถกถา.// สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อหนังสือ.// (ครั้งที่พิมพ์).// สถานที่พิมพ์:/สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

เกษภา ผาทอง. (2548). ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์ : แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: พิสิษฐ์ ไทย ออฟเซต.

(3) บทความในหนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ).// ชื่อเรื่อง/ (เลขหน้าที่อ้าง).// สถานที่พิมพ์: /สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

ชลิตา บัณฑุวงศ์. (2556) ข้าวและชาวนาไทยในกระแสการเปลี่ยนแปลง ใน พจนก กาญจนจันทร์ (บรรณาธิการ), คน ข้าว นา ควาย ในวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (หน้า 39-68). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์.

(4) บทความจากวารสาร

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร.// ปีที่/ (ฉบับที่), /เลขหน้าแรก ที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง :

เกษภา ผาทอง และคณะ. (2562). พระพุทธศาสนากับการเมือง. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทรรศน์, 3(2), 16-31.

(5) บทความในสารานุกรม

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อสารานุกรม, / (เล่มที่อ้าง, หน้า เลขหน้าที่อ้าง).
สถานที่พิมพ์: /สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

สนิทอาจพันธ์. (2537). หม้อคอกควาย. ใน สารานุกรมของใช้พื้นบ้านไทยในอดีตเขต หัวเมืองฝ่ายเหนือ, (หน้า 274-275). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้น.

(6) หนังสือพิมพ์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง. //(วันที่ เดือน ปีที่พิมพ์). //ชื่อบทความ. //ชื่อหนังสือพิมพ์, /เลขหน้า.

ตัวอย่าง :

สุชาติ เผือกสกนธ์. (9 มิถุนายน 2549). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ผู้จัดการรายวัน, น.13.

(7) สารนิพนธ์, วิทยานิพนธ์, ดุษฎีนิพนธ์, รายงานการวิจัย

รูปแบบ :

ผู้แต่ง. //(ปีที่พิมพ์). // ชื่อวิทยานิพนธ์. //ใน/ ระดับวิทยานิพนธ์ สาขา./ชื่อมหาวิทยาลัยที่พิมพ์.

ตัวอย่าง :

พรไทย ศิริสาธิตกิจ. (2558). การพัฒนารูปแบบการปรับตัวของชาวนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นายมนัส ภาควณิ. (2540). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของเจ้าอาวาสในการพัฒนาวัดให้เป็นศูนย์กลางชุมชน. ใน รายงานการวิจัย. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(8) สัมภาษณ์

รูปแบบ:

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์. //(วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์). //ชื่อเรื่องที่สัมภาษณ์. //(ชื่อผู้สัมภาษณ์)

ตัวอย่าง :

ไชยศิริ ลีศิริกุล. (5 พ.ย. 2562). วิธีการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานข้าว. (พระมหาปรัชญ์ อุตถาพร, สัมภาษณ์)

(9) สื่อออนไลน์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง. //(ปีที่เผยแพร่). // ชื่อเรื่อง. //เรียกใช้เมื่อ/ จาก แหล่งที่มาของข้อมูล (URL)

ตัวอย่าง :

ฤทัยชนก จริงจิตร. (2555). กลยุทธ์ข้าวไทยบนฐาน AEC เพื่อก้าวสู่การเป็น Trading Nation เรียกใช้เมื่อ 1 สิงหาคม 2563 จาก <http://www.tpso.moc.go.th/sites/default/files/862-img.pdf>

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ. (2561). เลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงาน คำสั่งสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ที่ 593/2562 . เรียกใช้เมื่อ 15 มกราคม 2562 จาก <http://www.onab.go.th/category/news/คำสั่ง-ประกาศ/>

(10) ราชกิจจานุเบกษา

รูปแบบ:

ชื่อกฎหมาย.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อเรื่อง(ถ้ามี).// ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่/ตอนที่/หน้า/(วันเดือนปี).

ตัวอย่าง:

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4). (2562). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 57 ก หน้า 49 (1 พฤษภาคม 2562).

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2562). เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ และแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 129 ตอนพิเศษ 97 ง หน้า 1 (20 มิถุนายน 2555).

ตัวอย่างเอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

- เกษภา ผาทอง. (2564). ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์ : แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. ปทุมธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ประภัสสร ปรีเอี่ยม และธรรมณูญ รวีผ่อง. (2554). ผลการส่งเสริมพัฒนาการ กล้ามเนื้อมัดเล็ก สำหรับเด็กพัฒนาการช้าโดยพ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษใน จังหวัดมหาสารคาม. ใน รายงานการวิจัย. สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.
- พระสุตรักษ์ วิสุทโธ และเดชชาติ ตรีทรัพย์. (2561). บทบาทของผู้สูงอายุในการพัฒนาชุมชน ในตำบลทรายขาว อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 2(2), 8-13
- พระสถาพร ปุณณนนโท (ร่ำจวนจร) และคณะ. (2562). การวิเคราะห์การประยุกต์ใช้หลักพุทธธรรมในการทำงานจิตอาสา ของชุมชนวัดสระเกษ อำเภอมือง จังหวัดสงขลา. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 3(2), 16-31.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4). (2562). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 57 ก หน้า 49 (1 พฤษภาคม 2562).
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2535). พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาเตปิฎก 2500. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สำนักงานสาธารณสุขอ่างทอง. (2560). รายงานทารกน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ได้รับการคัดกรองพัฒนาการ DSPMปีงบประมาณ 2560 (อินเทอร์เน็ต). เรียกใช้เมื่อ 15 มิถุนายน 2562 จาก <http://atg.hdc.moph.go.th>
- สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง. (2563). ศิลปะการแห่งโนราห์. เรียกใช้เมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2563 จาก https://www.m-culture.go.th/phetthalung/ewt_news.php?nid=508&filename=index.
- Elizabet, B. (1990). Ecotourism: The Potentials and Pitfalls. Vol.1 and 2. World Wildlife Fund. Washington, D.C.
- Dunst, C. J. & Triette, C. M. (1996). Empowerment, effective helpgiving practices

and family-Centered care. *Pediatr Nurs*, 22(2), 334-337.

5. หลักเกณฑ์การส่งต้นฉบับบทความเพื่อได้รับการตีพิมพ์

การส่งในระบบ (Online Submission) สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ของวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม ได้ที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/> เมื่อส่งเข้าระบบสำเร็จให้แจ้งข้อมูลเพิ่มเติมทาง Email : journalsocialdevelopment@gmail.com

6. ขั้นตอนการนำบทความลงตีพิมพ์ลงในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

ต้นฉบับบทความที่เสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารให้อยู่ในรูปแบบของไฟล์เอกสาร *.docx ของ Microsoft Word Version 2010 หรือมากกว่า หากต้นฉบับประกอบด้วยภาพ ตาราง หรือสมการ ให้ส่งแยกจากไฟล์เอกสาร ในรูปแบบไฟล์ภาพ สกุล *.PDF*.JPG*.GIF หรือ *.bmp ความยาวของต้นฉบับต้องไม่เกิน 12 หน้า (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) กองบรรณาธิการจะพิจารณาบทความเบื้องต้น เกี่ยวกับความถูกต้องของรูปแบบทั่วไป ถ้าไม่ผ่านการพิจารณาจะส่งกลับไปแก้ไข ถ้าผ่านจะเข้าสู่การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเมื่อผลการประเมินผ่านหรือไม่ผ่านหรือมีการแก้ไข จะแจ้งผลให้ผู้เขียนทราบ โดยการพิจารณาบทความเพื่อลงตีพิมพ์ได้จะคำนึงถึงความหลากหลายและความเหมาะสม

7. สิทธิของบรรณาธิการ

ในกรณีที่กองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้รับเชิญให้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินบทความมีความเห็นว่าควรแก้ไข กองบรรณาธิการจะส่งคืนเพื่อให้เจ้าของบทความแก้ไข โดยจะยึดถือข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินเป็นเกณฑ์หลัก และหรือขอสงวนสิทธิ์ที่จะพิจารณาไม่ตีพิมพ์ ในกรณีที่รายงานการวิจัย บทความทางวิชาการหรือบทความวิจัยไม่ตรงกับแนวทางของวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม หรือไม่ผ่านการพิจารณาของกองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญเมื่อบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ผู้เขียนจะได้รับวารสารลั้งค์ฉบับที่นำบทความลงตีพิมพ์ พร้อมกับหนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิจัย

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt).....วัตถุประสงค์ของการวิจัย ระบุประเภทของวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการวิจัย ที่พบ (เลือกนำเสนอเฉพาะผลการวิจัยที่มีความน่าสนใจมากที่สุด).....

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

.....(16 pt) ให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย.....

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า)

...(16 pt) 1. กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา โดยกว้าง ๆ (อ้างนโยบาย, กฎหมาย หรือแนวคิดทฤษฎีมารองรับ).....

2. กล่าวถึงสภาพปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้น (อ้างงานวิจัยหรือทฤษฎีมารองรับ).....

3. กล่าวถึงสภาพปัญหาของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา.....

4.สรุปความเป็นมาทั้งหมดชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (16 pt)

1..... (16 pt)

2..... (16 pt)

3..... (16 pt)

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16 pt) ระบุรูปแบบของการวิจัย, ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง, วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง, การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ, การเก็บรวบรวมข้อมูล, การวิเคราะห์ข้อมูล.....

ผลการวิจัย (18 pt)

(16.pt) ผลการวิจัยต้องตอบวัตถุประสงค์ทุกข้อ

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

This image shows a single sheet of white paper with horizontal blue ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

องค์ความรู้ใหม่ (18 pt) (ถ้ามี)

(16 pt).....ระบุนองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย.สังเคราะห์
ออกมาในรูปแบบโมเดล.พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ.เข้าใจ
ง่าย.....

สรุป/ข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt)สรุปผลการวิจัยทั้งหมด สั้น ๆ กระชับได้ใจความ.....พร้อมข้อเสนอแนะที่
ได้จากการวิจัย.....และการนำผลการวิจัยไปใช้.....รวมถึงเสนอแนะแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป.....

กิตติกรรมประกาศ (18 pt) (ถ้ามี) (ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณีซื้อบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์)

...(16.pt) ตัวอย่าง เช่น ขอขอบคุณทุนสนับสนุนวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2559 และข้อมูลจากโครงการวิจัยย่อย เรื่องสภาพปัญหาและความต้องการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุในบริบทภาคใต้ตอนล่าง.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16.pt).....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt).....

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

(16 pt).....

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words

บทนำ (18 pt)

.....(16 pt).....

สรุป (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความปริทัศน์และบทวิจารณ์หนังสือ

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

(14 pt)

แปลจากหนังสือ:

ผู้เขียน:

ผู้แปล:

สำนักพิมพ์:

ปีที่พิมพ์:

จำนวนหน้า:

บทนำ (18 pt)

(16 pt) บริบท ความหมาย ของหนังสือหรือประเด็นที่ศึกษา.....

.....

.....

.....

.....

เนื้อเรื่อง (18 pt)

...(16.pt) องค์ประกอบของหนังสือหรือประเด็นที่ศึกษา บท หมวดหมู่ ลักษณะ ชนิด ประเภท วัตถุประสงค์ สาระ ประเด็น แง่คิด มุมมอง ฯลฯ

บทวิจารณ์ (18 pt)

...(16.pt) นำเสนอหลักการ แนวคิด ผ่านการวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจัย ที่ สะท้อนมุมมองเหตุผลความคาดหวัง ผลกระทบ สาระสำคัญ ตามหลักทฤษฎีเชิงวิชาการ พร้อมเสนอแนะแนวทางเพื่อการแก้ไข การส่งเสริมและพัฒนาต่อยอด (อ้างอิงตาม)

จุดเด่น

จุดด้อย

สรุป (18 pt)

(16.pt) สรุปภาพรวมครอบคลุมผลการศึกษาที่นำเสนอ สะท้อนคุณค่า การนำไป ใช้ประโยชน์ เป็นความเรียงไม่ใส่เลขเป็นขอมাত্রา ไม่เอียง ไม่หนา ไม่แทรกภาพโมเดล สะท้อนคุณค่าทางวิชาการ

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16.pt)

